

ΠΗΓΑΣΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΧΑΝΙΑ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1932 - ΕΤΟΣ Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 5ον - ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 3

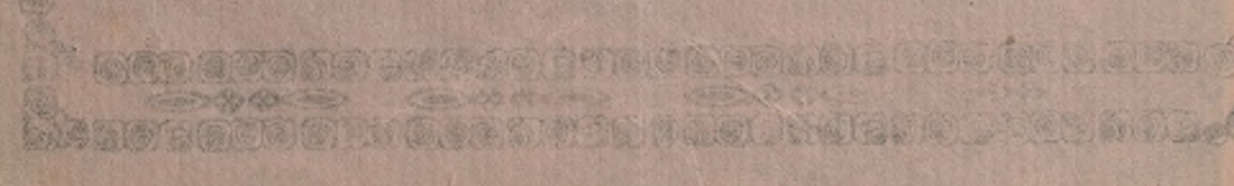
З О З А Ч Н Л

Д Е Р Ж А В Н А Б И Б Л И О Т Е К А

У Ч Е Б Н О - М Е Т О Д И Ч Е С К И Е Б И Б Л И О Т Е К И

У Ч Е Б Н О - М Е Т О Д И Ч Е С К И Е Б И Б Л И О Т Е К И

Δ Η Μ Ο Τ Ι Κ Η Β Ι Β Λ Ι Ο Θ Η Κ Η
Χ Α Ν Ι Ο Ν

ΟΤΑΝ Ο ΗΛΙΟΣ ΓΕΡΝΕΙ

ΙΑΚΩΒ ΚΛΑΡΤΙ

Μέσα στο πληχτικό περιβάλλον του θερμοσαλονιού, βρίσκονται δυο πρόσωπα· ο ένας είναι άνδρας ως είκοσιοχτώ χρονών με αδρά χαρακτηριστικά ναυτικού, και η άλλη μία γυναίκα· που τα λεπτά χαρακτηριστικά και το αδρό χρώμα του προσώπου την δείχνει ως είκοσιδύο χρονών.

Ο άνδρας στέκεται όρθος με σταυρωμένα τα χέρια στο στήθος, και το βλέμμα του στηρίζεται επιβλητικό πάνω στη νέα γυναίκα, η οποία όρθη και αυτή με τα χέρια ριγμένα άτονα κατά μήκος του σώματός της, έχει στηριγμένη τη ράχη της σ' ένα τραπέζι, και το βλέμμα της φέρνεται χαμηλωμένο έδω κι' εκεί φανερώνοντας κάποια άμυχανία.

Περνούν μερικές στιγμές απόλυτης σιγής. Ύστερα ακούγεται μια βαρεία αντρική φωνή: —Και όμως; Κάρμεν, ποτέ γιά όλο τον κόσμο δεν θά πιστέυα νά έφτανες μέχρι αυτό το σημείο... Το δέβαιον είναι πώς φέρθηκα κι' εγώ άνατρα, μά, σ' αυτήν τήν περίστασι νομίζω πώς το άδικο ήταν σέ σένα... Το θυμάσαι;... ήταν ένα τόσο όμορφο δειλινό εκεί κάτω στη μικρή μας πατρίδα. Η θάλασσα ήταν τόσο ήρεμη και τα πουλιά κελαϊδοσαν τόσο γλυκά στη γύρω μοναξιά· είμαστε μόνοι. Θυμάσαι;... αλλά γιατί νά σοθ θυμίζω αυτά... τί σχέση μπορούν νά έχουν τώρα... πάλι πιά το όνειρο, έσβυσε.

Η νέα κάρφωσε τα δλόμαυρα μάτια της στο πρόσωπο του άνδρος εκείνου και σέ λίγο τα κατέβασε ταπεινωμένα ξανά. Ο νέος δάγκωσε τα χείλη και ειπε με σαρκασμό: "Α! Σέ πειράζει; βλέπω πολύ αυτό ώραία μου. Δεν είναι τίποτα όταν συλλογιστής τον πόνο που πήρα εγώ στο άκουσμα του γάμου σου Κάρμεν!... παιδί μου! Άλλ' έμονο αν ή θύμισες αυτές σέ πειράζουν; δυο γιά μένα σ' όμολογώ, βρίσκω κάποια άνακούφισι όταν τα θυμάμαι, κι' όταν μάλιστα περβάν στη φαντασία μου μερικές στιγμές που τόσο μάς είχαν συνδέσει...

Κάρμεν. Κάρμεν ποτέ, θά εινε καλλίτερα ποτέ, ο άνθρωπος νά μη συνδέεται και νά μην δίχη το λόγου του! Ναι φίλη μου· σέ βεβαίω καλλίτερα ο άνθρωπος νά ήτο ζών παρ'ά νά έχη άναμνήσεις, αλλά... τί λέω; Μήπως και το ζώο δεν έχει άναμνήσεις; Ναι, ναι θυμοβμαι καλά που κάποτε γιά νά γελάσω φώναξα τ'ονομα του Φρόντ· τον θυμάσαι το Φρόντ το μικρό μοσχαρακι που το σφάξαμε πρό πάντε έτων;... Αι, ναι· τότε γιά νά γελάσω φώναξα

Φρόντ Φρόντ... και είδες τότε τή μάνα του νά βγάλη ένα θλιβερό μούγκρισμα ένω στα μεγάλα ήσυχα μάτια της, κύλησαν δάκρυα Κάρμεν· απόδειξη ότι και αυτά τα ζώα έχουν τις άναμνήσεις των...

Η νέα δάστηξε μέ κόπο το κεφάλι όρθο και μέ τα μάτια χαμηλωμένα ειπε μέ στριγνική φωνή: Πέτρο δεν...

—Τι; Νά σέ λυπηθώ Κάρμεν;... άς εινε· άφου σέ πειράζει αυτό, παύω. Δεν σέ ξάνα ένοχλώ και φεύγω Κάρμεν. Νομίζω πώς θά με συγχωρήσει; διότι άλλωστε, σ' μέ προκάλεσες νά έρθω!

Και ο άνδρας διμήτησε προς την πόρτα· εκείνη στήριξε τα μάτια τρομαγμένα και έμεινε βουβή. Ο νέος άνοιξε ήσυχα και βγήκε. Η κόρη έμεινε καρφωμένη. Χαμηλώσε τα μάτια δουρκωμένα και ο νοός της ο:ρυφογύριζε μέ τα λόγια του.

Ναι! Καλά το ειπε ο Πέτρος και τα ζώα και αυτά πονούν μέ της άναμνήσεις των!... Τότε έχει δικηο και αυτός νά ποιή· γιατί τάχα; Μήπως αυτή δεν πόνεσε στο αντίκρουμά του; ναι, πόνεσε· ω ή ώραία μορφή πώς ειχε καταβληθή. Γνώριζε τον Πέτρο όμορφο γελαστό ποτέ θυμωμένον μά όχι και τόσο λυπημένον τόσο καταβεδλημένον. Τότε: "Ω ναι, θα τήν άγαπουσε πραγματικά... ειχε δικηο νά μιλή έτσι, κι' αυτή δεν το πιστευε. Το δέβαιον ειπε πώς άγαποσε το νέο πραγματικά... μά ή σκέψη πώς αυτός σαν ταξιδιάρικο πουλι γνώρισε πολλές αγάπες στις ξένες χώρες που πλαιόνταν το καράδι, της σάλεδε τήν πίστη, και

ΔΕΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΥΠΟΜΟΝΗ

Συχνά μου λέγ' ή 'Υπομονή:
«Καρτέρει και καρτέρει.
Και τουτός ο κατήφορος
άνηφορο θά φέρη».

Κι' εγώ της άποκρίνομαι:
«Κυρά μου σέ πιστεύω,
μά σαν κοπούν τα πόδια μου,
πώς θά μπορώ ν' άνέβω;»

† Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

για να βεβαιωθεί αν την αγαπούσε πραγματικά βρήκε μιὰ μικρή αἰτία καὶ τοῦ πείσωσε ὅ τὴν ἀγαπᾷ καλὰ ! . . . Ναὶ ναί, ἦταν τόσο ὁμορφὸ κείνο τὸ δειλινό. Ποιασμένοι ἀπ' τὸ χέρι τρέχανε στὶς ἔρημες ἀχτὲς τῆς πατρίδος τους, ναί, τότε τοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ καταραμένα λόγια «Πέτρο, πρέπει νὰ μὲ λησμονήσης». Ναί, ἔτσι ἀκριβῶς εἶπε, καὶ πῶς τὴν κύτταξε ! "Ἔτσι σὰν νὰ μὴν πιστεῦε' μὰ, σὰν εἶδε τὴν ἀπαθὴ θωριά τοῦ προσώπου της καὶ ἄκουσε τὴ σταθερὴ φωνὴ της, χαλάρωσε τὸ χέρι καὶ τὴ ρώτησε, ἀληθινὰ Κάρμεν ;

"Ἐφυγε δὲν τὸν ξανάειδε τρία χρόνια τώρα. Οὐ, πόσος καιρὸς πέρασε ! Ὁ πλοίαρχος ἐνὸς ἐμπορικοῦ ἀπ' τὴ Βρεττάνη τὴν ζήτησε σὲ γάμο· τὴν πῆρε κι' ἔφυγαν ! Τρία χρόνια ἀκριβῶς· χθὲς ἦταν στὸ λιμάνι μὲ τὸν ἄντρα της. Μιά γνωστὴ φωνὴ τῆς ξύπνησε ὄλες τῆς κοιμησμένες ἀνάμνησες· γύρισε τρομαγμένη. "Ἦταν ὁ Πέτρος ποὺ συνομιλοῦσε πλάι καθισμένος μ' ἕνα ναυτικὸ . . .

* * * *

"Ἐρριξε διαστικὰ μιὰ σάρπα στοὺς ὤμους καὶ βγήκε τρεχάτη Πέρα μακρὰ, στὴν ἄκρια τοῦ δρόμου πρὸς τὸ λιμάνι φαίνονταν ὁ Πέτρος· ἐκεῖνη τάχυνε τὸ δῆμα. Ὁ νέος προχωροῦσε ἔρθασε στὴν ἀχτὴ καὶ τράβηξε σκεφτικὸς στὰ ἔρημα ἀρογιάλια της δὲ λίγο μιὰ φωνὴ ξέκοψε τοὺς ρεμβασμούς του : Πέτρο ! . . .

—Σὺ . . . ἐσὺ Κάρμεν ! . . .

"Ἡ νέα χαμήλωσε τὸ κεφάλι : Ναί, ἐγὼ ! Τὴν κύτταξε παραξενεμένος. Ἡ νέα πῆρε τὸ χέρι του καὶ κίνησε ἀργὰ πρὸς τὰ ἔμπροσ. Τὴν ξανακολούθησε χαμένος . . .

Περπατοῦσαν πιασμένοι ἀπ' τὸ χέρι· ἡ θάλασσα ἦταν ἡρεμὴ, καὶ ὁ ἥλιος ἔγερνε στὴ δύση του . . .

Μακρὰ ἢ στριγγές φωνές τῶν γλάρων καὶ τὸ δυνατὸ σφύριγμα μιᾶς ομάδας πουλιῶν ποὺ γοργοπετοῦσαν στὰ ὕψη ἔφερνε μιὰ γλυκεῖα περασμένη εἰκόνα στὴν μνήμη τους . . .

"Ἡ νέα στάθηκε ἀπότομα. Στύλωσε τὰ χαμηλωμένα μάτια, ποὺ μέσα τους παιχνηδίζε ἕνα σὺθαμπο περασμένων σκηνῶν, καὶ εἶπε : Πέτρο, πρέπει νὰ μὲ λησμονήσης ;

—"Ἀληθινὰ Κάρμεν ! . . . ρώτησε δαρεῖα φωνή.

"Ἡ θάλασσα ἦταν ἡρεμὴ, τὰ πουλιὰ κελαιδοῦσαν καὶ ὁ ἥλιος ἔγερνε στὴ δύση του.

(Μετάφρασις ἀπ' τὸ Γαλλικὸ)

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

—Μετὰ τὴν Ἑλληνικὴ ἐπανάστασι· ἡ Αἴγινα ὑπῆρξεν γιὰ λίγο καιρὸ πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, ἐπὶ Καποδιστρίου.

Πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους ὑπῆρξεν καὶ τὸ Ναύπλιον ἀπὸ τὸ 1829, μέχρι, τῷ 1834.

—Ὅταν ἐγίνε πρωτεύουσα ἡ Ἀθήνα τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους τῷ 1834 εἶχε τότε μόνον 10,000 κατοίκους.

—Στὴ νέα Ἐπίδαυρο ἢ Πιάδα, παρὰ τὸν Σαρωνικὸν, συνήλθε ἡ πρώτη ἐθνικὴ συνέλευσις τῶν Ἑλλήνων τῇ 1ῃ Ἰανουαρίου τοῦ 1822, καὶ ἐκύριξε τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος.

—Μετὰ τὴν καταστροφὴ τῆς παληᾶς Κορίνθου ὑπὸ τοῦ μεγάλου σεισμοῦ, ἡ νέα Κορίνθος ἐκτίσθη τὸ 1858.

Ἡ τάφος τοῦ πρώτου κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννου Καποδιστρίου μὲ τὸν ἀνδριάντα του, εὑρίσκεται στὴν Κέρκυρα,

—Πατὴρ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Γρηγορίου τοῦ Ε' τὸν ὁποῖον ἀπηγγένησαν οἱ Τούρκοι τὸ 1821, καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν Γερμανοῦ ποὺ ὕψωσε τὴ σημαίαν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπανάστασεως, ἦταν ἡ Δημητσάνα τοῦ νομοῦ Ἀρκαδίας.

—Ἡ Δέσδος εἶνε πατὴρ φιλοσόφων καὶ ποιητῶν Ἀλκαίου, Πιπτακοῦ Σαπφῶ καὶ λοιπῶν.

—Ἡ Σάμος εἶνε πατὴρ τοῦ τυράνου Πελουκράτους καὶ τοῦ φιλοσόφου Πυθ. ὄρφ.

—Ἡ Κωνσταντινούπολις ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἀπὸ τὸ 324 μ.χ. καὶ ἐχρημάτισε ἐπὶ χίλια ἔτη πρωτεύουσα τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας

—Ἡ Τραπεζοῦντα ἐχρημάτισε ἔδρα τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας τὸ 1204-1465 καὶ κτελεύθη ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ τοῦ Β'

—Πατὴρ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εἶνε ἡ Ἀντιοχεῖα (ἢ Ἀντάκεια)· στὰ παληὰ χρόνια ἤμαζε, κατοικουμένη ὑπὸ 700 χιλιάδων κατοίκων. Σ' αὐτὴν τὴ πόλιν πρωτονομάσθησαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, χριστιανοί.

—Οἱ πρῶτοι ποὺ ἐδέχθησαν καὶ διέδωσαν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ ἦσαν οἱ Ἕλληνας.

—Ἡ Χίος εἶνε πατὴρ τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραΐη καὶ τοῦ ἐθνικοῦ εὐεργέτου Ἀνδρέου Συγγροῦ.

—Τὰ ψαρὰ πρὸ τῆς ἐπανάστασεως τοῦ 7821, ἀριθμοῦσαν 20,000 χιλιάδες κατοίκους, ἐνῶ σήμερον ἑπτακοσίους κατοίκους. Εἶνε πατὴρ τοῦ ἤρωος, Κωνσταντίνου Κανάρη.

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

—“Αχ! Αδτή ή κοπέλα! Τι κόμματος πού είνε! Μοῦκαψε τήν καρδιά φίλεμου μέ κείνες τίς ναζάρικες κινήσεις, μοδέλεγε κάποιος συνάδελφος μου δταν παραμένεμα στήν Ἀθήνα ὡς δτου φύγουμε γιά τό μέτωπο τῆς Μικρασίας.

—Πρῆγματικά...—τοῦ εἶπα—εἶνε μιὰ χαριτωμένη πού δέν εἶνε γιά τὰ . . . δόντια μας! .

Γιατί δέν εἶνε γιά τὰ δόντια μας, ἐνῶ εἴμεθα ἀνώτερο; ὄλων, καί κατέχουμε κάποια ἀνώτερα ἀξία ἀπό τοὺς πολίτες . . . ἔτσι τοῦλάχιστον μάς εἶπανε στίς θεωρίες! . . .

—Πρ! . . . Πᾶψε μὴν τὰκούση κανέναν καί γελάση χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ! . . . Μὴ ξεχνᾶς πῶς τοῦτο τὸ χαλὶ πού φορᾶμε, κανέναν δέν τὸ ἔχει σὲ ὑπόληψι! . . . Ἄν ποτὲ ἔδινες σημασία ἐσὺ στοὺς φαντάρους, ἄλλο τόσο δίνουν κι αὐτοὶ σὲ μάς . . . Φόρεσε τὰ πολιτικά σου ρούχα, καί θὰ δῆς ἀμέσως . . . θὰ δῆς πόσο θὰ σὲ γλυκοκουτοῦν ἢ κοπέλες καί . . . καί ἄλλα πιδὸ πολλά. Καί ἔτσι λοιπόν συνάδελφε, μὴν κρατᾶς τὸ σπαθάκι σου μέ τὸ ἀριστερὸ χέρι, καί μὴν ξεροκορδόνεσαι, διατί δέν μάς λογαριάζει ἐκείνη ἢ κοπελίτσα πού σοῦκαψε τήν καρδούλα . . .

—Δίκησ ἔχεις. Μὰ . . . πρέπει δμως νὰ τήν κυνηγήσω, γιατί θὰ μέ περάση καί γιά κορόιδο ἂν τήν παρατήσω . . .

Χμ! . . . Δέν ξαίρεις τί θυληκὰ ἔχει ἢ Ἀθήνα! . . . θυληκὰ πού σὲ παίζουσι στὰ δάχτυλα . . .

—Ναι, ἀλλὰ . . . Δέν ξαίρουνε δμως πῶς εἴμαστε καί μεῖς παιδιὰ, πού καλιβώνουμε τὸν φύλλο στὸν ἀέρα! . . .

—“Οἱ καί νὰ πῆς, λόγια χαμένα . . . ποιὸς τ’ ἀκούει, καί ποιὸς τὰ λογαριάζει . . .

—Καλὰ λές. Ἄλλὰ, πῶς θὰ περάση ὁ καιρὸς μας ἐδῶ πέρα . . . Ἄχ! . . . Νᾶτην.— Πῶ πῶ! . . . Βαγγελίστρα μου! . . . Τι κόμματος πού εἶνε! Τρέξε! . . . Βάδιζε λοιπόν; . . . Ποιδὸ γρηγορότερα! . . . Ἐλα μὴν χάσουμε τὴ πολυτιμὴ εὐκαιρία γιατί δέν τήν βρήσκουμε ἄλλοτε . . . προχώρει . . . προχώρει καί τήν πλησιάσαμε . . .

—Κι’ ὑστερᾶ; Τι μ’ αὐτὸ; Φῆτε μάτια φάρια καί κοιλιὰ περίδρομο!

—Ἐλα δῶ καί θὰ δῆς τί θὰ γίνῃ . . . δέν σοῦπα; Δέν θὰ γλυτώση ἀπὸ τὰ χέρια μου! . . . Μὴν γελάς; ! . . .

* * * *

“Ο φίλος μου μπορῶ νὰ πῶ, πῶς ἦταν σπέρτο ἀναμμένο γιά τέτοια καί γεννημένος γιά νὰ κυνηγᾷ τὰ κοπελοῦδια. Εἶχε ἓνα ὕψος σοβαρὸ,

καί τὴ καυτήριαζε μέ τὰ λόγια του.

Ἡ ἐτοιμολογία του μ’ εἶχε φοδῆξει. Ἡ τόλμη του καί τὸ θάρρος του, ἐφευγαν ἀπ’ τὰ δριὰ τους. Ἦταν καί φύχραιμο παιδί, πού μποροῦσε ν’ ἀντιμετωπίση τὸ κάθε τι, καί σπάνιος τεχνίτης στὸν ἔρωτα . . .

“Οταν τήν πλησιάσαμε, τὸν ἀκουσα νὰ λέγη: Τι ὄρατα κοπέλα εἶν’ αὐτὴ . . . Ἐχει σῶμα . . . λαμπάδα . . .

Ἐκείνη ἔκανε πῶς δέν ἀκουγε, καί προχωροῦσε σιγὰ σιγὰ χωρὶς νὰ γυρίση δίπλα τῆς νὰ κυττάξῃ.

Πέρασαν λίγες στιγμὲς ἀκόμη καί ξάνα συνέχισε: Ἐχῶ τόσο μεγάλο ἐνδιαφέρον νὰ μάθω τέλος τὸ σπῆτι τῆς καί θὰ τήν παρακολουθῆσω ὡς ἐκεῖ . . .

Κι’ ἔτσι ἢ κοπέλα ἀναγκάστηκε νὰ γυρίση νὰ κυττάξῃ ἄλλὰ βλέποντάς μας, ἔκαμε ἓνα περιφρονητικὸ μορφασμὸ, πού τὸ δλέμμα τῆς ρίχτηκε ἐπάνω μας τόσο ἄγριο.

“Ο συνάδελφός μου δμως εἶχε τὸ διάβολο στὸ σβέρο νὰ τὴν ξάνα πειράξῃ ὅτε σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἀκόμη, πετάχτηκε καί τῆς εἶπε: Κύτταξέ μας ἄλλη μιὰ φορά καί τὸ δλέμμα σου ἄς γίνῃ πιδὸ ἀγριώτερον . . . Τότε κοντοστάθηκε αὐτὴ, καί τοῦ εἶπε μέ κάποια παρακλητικὴ εὐγένεια: Κύριε, σᾶς παρακαλῶ πᾶψτε νὰ μὲ πειράζεσται . . .

—Μὰ, ἐγὼ δέν σᾶς πειράζω δεσποινίς . . .

—Ἄλλὰ; τὸν ρώτησε.

—Σᾶς θαυμάζω! . . .

Χαμογέλασε κι’ αὐτὴ κι’ ἐξηκολούθησε τὸ δρόμο τῆς. “Ο φίλος μου τίς γίνηκε ἐπὶ τέλους φόρτωμα, καί χωρὶς νὰ διστάξῃ πιδὸ κάτω, συνέχισε: Αὐτὸ τὸ χαμόγελο εἶνε ἓνας ἀρραβῶνας γιά γένα! . . .

—Μὲν ἀφίνετε σᾶς παρακαλῶ τὰ λόγια, γιατί ἀηδιάζω πού τ’ ἀκούω . . . Πολὺ θὰ μὲ ὑποχρεώσητε . . .

—Ἡ ἀπάντησίς σου δεσποινίς, πετάει λόγια γλυκὰ γιά μένα ἀνάβοντας πιδὸ πολὺ τὸ πάθος μου! . . . Θὰ μ’ ἔκανε; εὐτυχῆ πάντα νὰ συζητῆς μαζί μου, κι’ ἄς εἶναι ἔστω καί τὰ λόγια σου κολακευτικά . . .

—Βρὲ παλληδὸ χωριάτη! βρὲ παλληδὸ φαντάρο! Βρωμερὲ καί ψευδισμένε! Δέν μὲ παρατᾶς τώρα; ! Τι θέλεις ἀπὸ μένα; . . .

—Ναι, ἀλλὰ, αὐτὸς ὁ παλληδὸ χωριάτης, αὐτὸς ὁ παλληδὸ φαντάρος, ὁ βρωμερὸς καί ψευδισμένος, αὐτὸς θὰ φυλάξῃ τὴ τιμὴ σου στὸ μέτωπο . . .

Κόκκαλο ή δεσποινίς.

* * * *

Σάν έμαθε όμως τὸ σπῆτι της, δὲν τὴν ἀφινε ἡσυχη ἀπὸ κει καὶ πέρα. Τὴν ἔπαιρνε πάντα ἀπὸ πίσω καὶ τὴν παρακαλοῦσε σῶγει καὶ καλὰ νὰ τὸν ἐρωτευθῆ.

Τὰ κορίτσια όμως τῆς Ἀθήνας εἶνε κακὲς κόφτρες τοῦ διαδόλου ποῦ χαίρουν νὰ δάνουν τὸν καθένα στὴ θέσι τους ἔταν δὲν τοὺς ἀρέσει, καὶ πιδ πολὺ ἔταν καταλάβουν πῶς δὲν βγαίνει . . . ψιλικὰ !

Ἔτσι λοιπὸν μιὰ μέρα ἦρθε χαροῦμενος ὁ φίλος μου καὶ μοῦ εἶπε: Ἐντάξει ! . .

— Ποιὰ;

— Ἡ κοπέλα ! . . Δὲν σοῦπα ἐγὼ πῶς θὰ τὴν πλέξω ; Νά, . . μοῦ χάρισε κι' αὐτὸ τὸ δακτυλιδάκι . . .

— Πῶ ! Δῶρον ! Αὐτὸ εἶνε ψευτικὸ ! . .

— Ἄς εἶνε. Τὸ ἐρωτικὸ δῶρο δὲν ἐξετάζεται νὰ εἶνε μεγάλης ἀξίας ! Ἄρκει νὰ στὸ δίνῃ μὲ τὴν καρδιά της ! Ἄλλὰ ἔνα μοῦ βασανίζει τὸ μυαλὸ . . . ποῦ μοῦ εἶπε νὰ μὴν τὴν ξανὰ πειράξω στὸ δρόμο . . . ἢ καμμιά φιάκα θὰ κυττάῃ νὰ μοῦ φτιάξῃ, ἢ πραγματικὰ μπλέχτηκε . . . δὲν πιστεύω όμως γιὰ καμμιά φιάκα, γιὰτι μοῦ ἔδωσε ραντεβού στὸ δημοτικὸ θέατρο . . .

— Ἄφισε πρώτα νὰ συναντηθῆτε καὶ κατόπιν θὰ τὰ ποῦμε . . .

Τὴν ἄλλη μέρα όμως τὸν ἔχασα! πῆγε μόνος του κατ' ἀπαίτησιν τῆς δεσποινίδος. Τὸ ἀπόγευμα όμως ἦλθε χαροῦμενος καὶ μὲ βρῆκε κρατώντας στὸ χέρι του ἔνα σημειωμὰ της.

— Ἄν μπορῆς—μοῦ εἶπε,—διάβασε γιὰτι δὲν τὰ δγάνω οὔτε μὲ τὸ τσίμπιδι τὰ γράμματά της . . .

Ἄνοιξα τὸ σημειωμα, καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔρριξα μιὰ ματιὰ, τὸ δίπλωσα πάλιν, καὶ τοῦ τῶδωσα λέγοντάς του: Αὐτὰ τὰ γράμματα εἶνε γαλλικὰ . . . μόνον γράφει στὸ ἑπάνω μέρος μ' ἑλληνικὰ: Φαρμακεῖον τάδε. Ὅδος Α. ἀριθ. 89.

— Χμ ! Μοῦ τῶγραψε γιὰ νὰ μὴν τὸ ξεχάσω ὡς φαίνεται . . . ἐκεῖ μοῦ εἶπε νὰ πάω αὐριον νὰ τὴν ζητήσω δίνοντας τὸ σημειωμα της, καὶ θὰ μὲ δηγῆσουν.

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε νὰ τὴν συναντήσῃ ἔτσι τοῦ ὑπέδειξεν . . .

Πρωτὸν όμως πάρει τὴν ὁδὸν Α. μῆκε σ' ἔνα ἄλλο φαρμακεῖο καθὼς πῆγαινε, καὶ παρεκάλεσε τὸ φαρμακοποιὸ νὰ τοῦ τῶ διαβάσῃ. Ὅταν όμως τὸ ξεδίπλωσε ἐκείνος καὶ τὰ μάτια του πῆσανε στὰ γραφτὰ της, ξεράθηκε στὰ γέλια.

— Ἐρεῖς γράμματα ; Γύρισε καὶ τοῦπε.

— Ἐίρω.

— Τότε περιμένετε νὰ σᾶς τὸ μεταφράσω.

Πῆρε ἔνα κομμάτι χαρτί κι' ἔκανε τὴν μετάφρασι γιὰ τρεῖς λεπτὰ τῆς ὥρας, καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε. Ἐκεῖνος τὴν πῆρε καὶ ἔφυγε. Τραβήχτηκε σ' ἔνα ἀπόμερο καὶ τὴν διάβασε. Γίνηκε σάν τὸ λεμόνι κίτρινος ἀπὸ τὴν κακία του. Ἐτρεξε γρήγορα καὶ πῆρε μιὰ κόλα χαρτί καὶ ἀφοῦ ἔγραψε τὴν ἀπάντησι, πῆγε στὸν ἴδιο φαρμακοποιὸ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ κἀνῃ μιὰ μετάφρασι στὸ γαλλικὸ. Ὁ φαρμακοποιὸς διάβασε τὴ σημείωσι, καὶ ἀφοῦ γέλασε κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια, τοῦ τὴν ἔκανε Πῆγε στὸ φαρμακεῖο κατόπιν ποῦ τοῦ εἶχεν ὑποδείξει αὐτῆ, στὴν ὁδὸ Α ἀριθ. 89, καὶ παρέδωσε τὸ σημειωμα τῆς ἀπαντήσεως καὶ ἔφυγε. Ὁ φαρμακοποιὸς ἀπησυχολημένος στὶς δουλιές του χτυπώντας τὸ γουδοῦχρο, τὴν ἔβλεπε κοντὰ στὶς ἄλλες συνταγές, γιὰ νὰ πάρῃ τὴ σειρά της, νομίζοντάς τὴν γιὰ συνταγή.

Τὸ ἴδιον βράδυ μᾶς κοινοποιήθηκε διαταγὴ ἀναχωρήσεως διὰ τὴν Σμύρνη ἢ ὅπου ἐκτελέσθη τὴν ἐπομένην.

Μέσα στὸ δαπὸρι ποῦ ἦσαν οἱ φανιάρου σαρδελιδῶν ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο, ὁ συνάδελφός μου, μοῦ διηγείτο τὰ διατρέξαντα.

Τότε διάβασα πραγματικὰ τὴν μετάφρασι τοῦ σημειώματός της, καὶ λύθηκα ἀπὸ τὰ γέλια: Φαρμακεῖον τάδε. ὁδὸς Α. ἀριθ. 89. Παρακαλῶ παρουσιάσατε αὐτὸν τὸν πελάτη μου φαντάρου σὲ εἰδικὸν καὶ ἀνώτερον ἀπ' ἐμοῦ ἱατρὸν πρὸς ἐξέτασιν, πάσχοντος ἐκ φοβερῆς ἐρωτικῆς τρέλλας. Ἡ ἱατρὸς Χ.

Κατόπιν διάβασα καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ συναδέλφου μου ποῦχε μεταφραστῆ ἀπὸ τὸ φαρμακοποιὸ κι' ἐπαρεδῶθη στὸ φαρμακεῖον. Φαρμακεῖον τάδε: ὁδὸς Α. ἀριθ. 89. Σᾶς παρακαλῶ φυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν ἱατρὸν Χ. γιὰτι ἀπὸ σήμερον ἔπαθεν ἐξάφνω ἀπὸ πρωτοφανῆ λύσσα ἐχούσης ἀνάγκην εἶδ' ἐμοῦ ἱατροῦ πρὸς θεραπείαν καὶ ἀνωτέρου ἐμοῦ. Ὁ ἱατρὸς κομπογιανίτης τῆς φαντάρικης ὑπηρεσίας, Κ. . .

ΟΕ—Ν—ΑΝ

Ἄρκει πολλάκις ν' ἀγαπηθῆ τις ὑπὸ μᾶς γυναικὸς ἔνα κατακτῆσθαι πολλὰς ἄλλας.

Ἄχιλλεὺς Πουσελὺ

Π ρ ο σ ε χ ῶ ς

Η Θ Υ Σ Ι Α

Τὸ ἡδυπαθέστερο ἑλληνικὸ μυθιστόρημα

Η ΧΑΡΑ ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΝΩΜΗ

Μετάφρασις τῆς συνεργάτιδος μας
Λίδος ΜΑΡΙΚΑΣ Ν. ΤΖΕΡΑΚΗ

Σ' ἓνα θαυμάσιο σαλόνι στὴ λεωφόρο Ἀν-
ρὸν—Βαρτὲν δυὸ νέες γυναῖκες συνομιλοῦσαν
μὲ σιγανὴ φωνή, ἐμπιστευτικὰ λὲς καὶ φοβόν-
τουσαν μὴν τις ἀκούσῃ κανέναν. . . .

Δυὸ πολὺ στενὲς φίλες. Ἡ κόμησα Ὀντέτ
ντὲ Κλαβερέγ, οἰκοδέσποινα καὶ ἡ βαρὼννη Ἀν-
δριανὴ ντὲ Κρουᾶ—Ρομπέρτ. Πολὺ ὄμοιαι καὶ
κοιμῆς, κι' εἰ δυὸ. Ἡ πρώτη εἶχε μάτια κα-
τακόκκινα ἀπὸ πρόσφατα δάκρυα. Ἀναστέ-
ναξε.

—Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη! . . . Ἄν ἡ-
ξερεις . . . !

—Πρέπει νὰ ζητήσῃς ἱκανοποίηση, ἀγα-
πητῆ μου Ὀντέτ, ἀπάντησε μητρικὰ ἡ Ἀδριανὴ.

—Εἶναι εὐκόλο νὰ τὸ λέῃ κανεὶς!

—Πάντα αὐτὴ ἡ τραγουδίστρια, αὐτὴ ἡ
Γκαρντανί;

—Ναί, πάντα.

—Ὁ ἄνδρας σου δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ τὴν
βαρεθῇ καὶ θὰ σοῦ ξανάρθῃ.

—Ἀμφιβάλω πολὺ, εἶπε ἡ Ὀντέτ κου-
ρώντας μὲ δυσπιστίαν τὸ κεφάλι της.

Εἶχε ἓνα ὕψος ἀπελιτισμένο.

Ἡ φίλη της τῆς πῆρε τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε:

—Ἡσύχασε! νάσαι βέβαιη πὼς αὐτὴ ἡ κα-
τάστασις δὲν θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη.
Θὰ κουρασθῇ.

—Κι' ἐγὼ τὸ λέω αὐτὸ κάποτε . . . Μὰ
πάλι συλλογιζομαι πὼς οἱ γυναῖκες αὐτοῦ τοῦ
εἴδους συγκρατοῦν τοὺς ἄνδρες ἀκριβῶς μὲ
τὰ ἐλαττώματά των . . . ἡ τιμιότης μας δὲν
περνᾶ ἀπέναντι στὶς κακίες των

—Ναί, πολλὰς φορὰς ἡ τιμιότης τῶν
γυναικῶν σὺν κι' ἐμᾶς τοὺς γίνεται ἐνοχλητικὴ
κι' ἀνυπόφορη . . .

Ἐξέκρεσε νάχωμε πιότερη φαντασία

Οἱ ἄνδρες αὐτὸ θέλουν . . .

—Πῶ, νὰ καλαίσω μ' αὐτὴν τὴν Γκαρντιέν-
τα; Μπορῶ νὰ τὰ βάλω μὲ τὴν ἐπικίνδυνη
αὐτὴ ἡσειρήνα ποῦ εἶχε οὐλόκληρη στρατιὰ ὄταν
τραγουδοῦσε στὰ Ὀλύμπια;

—Τὸ καθήκόν σου εἶναι νὰ μέχεσαι ὡς
τὸ τέλος γιὰ νὰ προστάστεις τὴν εὐτυχίαν
σου.

—Καὶ τὴν περιουσία μου ἐπίσης, ἐπρόσθε-
σε ἡ μικρὴ κοντέσσα, γιατί ὁ Ἐρβιν βαδίζει
πρὸς τὴν καταστροφὴν μὲ τὰ τρολλὰ ἔξοδα ποῦ
κάνει γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ νὰ καπρίτσια τῆς
παλκογυναίκας αὐτῆς.

—Ἐνας λόγος παραπάνω γιὰ ν' ἀμυνθῆς
ἐντονώτερα.

—Μὲ τί ὄπλα;

—Μὲ τὴν καλλονὴν σου καὶ τὴν νεότητά . . .

Ἡ Ἀντέτ ντὲ Κλαβερέκ σκέφτηκε καλὰ
αὐτὰ τὰ λόγια. Φαινόταν σὺν ὀνειροσφαιρμένη
λὲς κι' ἐκυνηγοῦσε ἓνα μακρυνὸ, σβυσμένο ὄ-
νειρο ποῦ τώρα ἔπρεπε νὰ τὸ ἀποχαιρῆσθῃ.

Ἡ Ἀδριανὴ ντὲ Κρουᾶ—Ρομπέρτ εἶχε
δίκηο νὰ μιλή γιὰ τὴν καλλονὴν της καὶ τὴν

νεότητά της καὶ
νὰ τὰ προβάλλῃ ὡς
ὄπλα—καὶ ὄπλα
ὑπολογίσιμα—καὶ
ὡς σοβαρὸν ἐχέγ-
γυον γιὰ τὴν ἐπι-
τυχία στὴ μάχη
ποῦ θ' ἀνελάμβαν-
ε γιὰ νὰ ἐπανα-
κτήσῃ τὸν σύζυ-
γόν της.

Γιατὶ ἡ καλλο-
νή της ἦταν θε-
σπεοία, κι' ἡ νε-
ότης της στὴν
πλήρη ἀνθιστὴν της.
Ἦταν προικισμέ-
νη μὲ σωματικὰ
χαρίσματα ἀσύγ-
κριτα.

Ἡ κοντέσσαντὲ
Κλαβερέγ φαινό-
ταν εἰκοσι χρονῶ

Ἡ Ἀδριανὴ ντὲ Κρουᾶ—
Ρομπέρτ εἶχε δίκηο νὰ μιλή
γιὰ τὴν καλλονὴν της . . .

περίπου.

Ξανθεὰ μὲ κάτι θαυμάσια σκοῦρα μάτια
καὶ μιὰ γλυκεία μελαγχολία διαχέμενη σ' ὅλο
τὴς τὸ προσῶπο.

Ἡ νέα γυναῖκα εἶχαν ἤδη ὀλοφῆρει πολὺ
σκληρὰ.

Καὶ μολαταῦτα δὲν τῆς ἔλειπε τίποτα ποῦ
νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ εἶναι εὐτυχῆς . . .

Ἡ περιουσία της . . . τὸ ὄνομα της . . .

Κι' ἡ αἴγλη μιᾶς ἀπόλυτης πολυτέλειας μὲ τοὺς
μοντέρνους τόννους, πολυτέλεια ποῦ ἀντεκα-
τέστησε τὴν ἐπίδειξιν τοῦ ἄλλοτε.

Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴν εἶναι εὐτυχῆς μ' ὅλα
αὐτὰ;

Κι' ὅμως ναί! δὲν ἦταν, γιατί ἀπὸ ὅλες
αὐτὲς τὶς ἀπολαύσεις τῆς ἔλειπε ἡ χαρὰ τῆς

καρδιάς, γιατί ἀπὸ τὸν πλοῦτο ἔλειπε ἡ θεϊκὴ ἀκτίνα τοῦ ἔρωτος ποῦ ἐξευγενίζει τὰ πάντα καὶ φωτίζει τὴν κάθε ὑπαρξιν.

Ἄλλο ἔρωτας εἶνε ἡ μόνη πηγὴ εὐτυχίας.

Δίχως αὐτὸν ὅλα εἶναι σκοτεινὰ κι' ἄραχλα δίχως χαρὰ !

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο

Ἄλλο κόντε Ἐρβὲ νὰς Κλαβαρόγ ἦταν ὑψηλῆς καὶ αὐθεντικῆς εὐγενείας, προφανῶς πολὺ παλαιῆς. Αὐτὸ τὸ βλεπεὶς στὰ λεπτὰ χαρακτηριστικά του καὶ στὸ ὕφος του, ὕφος μεγάλου ἀρχοντα ποῦ καὶ τὰ ἐλαττώματά του ἀκόμη φαίνονται εὐγενικά.

Τελευταῖος ἀπόγονος μιᾶς πλούσιας καὶ φημισμένης οἰκογενείας τῆς Νορμανδίας ζοῦσε στὸ Παρίσι ἀεργος, μὲ σημαντικὲς προόδους ποῦ δὲν ἤξερε πῶς νὰ τῆς ἐξοδεύσῃ,

Ἡ ἀργία . . . Αὐτὸ ἦταν τὸ τρομερὸ ἐλάττωμα τοῦ Ἐρβὲ γιατί ἡ «Ἀργία μήτηρ πάσης κακίας».

Εἶχε ἔλθει πολὺ νέος στὸ Παρίσι, ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς τεραστίας περιουσίας ποῦ ὁ πρόωρος θάνατος τῶν γονιῶν του τὸν ἔκανε κύριο της κι' ἐλεύθερο νὰ τὴν διαθέσῃ ὅπως ἤθελε. Κι' ὁ κόντε ντεμπουτάριας ὡς μέτοχος σὲ μιὰν οἰκονομικὴ ἐπιχείρηση ποῦ εἶχε τελειῶς ἀποτύχει. Αὐτὰ ὅμως εἶνε συνηθισμένα ἀτυχήματα . . . Ὑστερα παρεσύρθη ἀπὸ ἓνα ἀπατεῶνα—τοῦς τόσο πολλοὺς στὴν πρωτεύουσα—ποῦ τὸν ἔκρινε μέτοχο στὶς χρυσοφόρες μίνες τῆς Ἀβυσηνίας.

Μὰ τέτοιες μίνες σιὴν πραγματικότητα δὲν ὑπῆρχον παρὰ μόνον στὴν φαντασίᾳ τοῦ ἀπατεῶνος—τοῦ γνωστοῦ μὲ τὸ ὄνομα Κοριμπέρ—ποῦ τὶς ἐξεθείαζε στὸν Ἐρβὲ γιὰ νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ χρήματα

Ἄλλο Ἐρβὲ δὲν ἀργήσῃ ν' ἀντιληφθῇ πῶς τὸν εἶχε ἀπατήσῃ. Μὰ τὰ κεφάλαια ποῦ εἶχεν ἐμπιστευθῆ ἰστὸν Κοριμπέρ εἶχαν καταφαγαθῆ. Μιὰ δρισιτικὴ καὶ πλήρης καταστροφή εἶναι ἀθεράπευτη. Δὲν τοῦ ἔμεινε παρὰ ἓνα μόνο μέσο: νὰ κινή ἀγωγή στὸν λωποδύτη, ὅλ' αὐτὸς τὸ εἶχε σκάσει πᾶ . . . Χάρης στὶς τρακόσες ἐβδόμηντα πέντε χιλιάδες φράγκα ποῦ τοῦ εἶχεν ἐμπιστευθῆ ὁ κόμης, γύριζε ἀπὸ τόπο κἀνοντας διαφορὰς ἀγαθοεργίας.

(* Ἀ κ ο λ ο υ θ ε ῖ)

Ἄλλο μετὰξὺ δύο γυναικῶν ὑφισταμένη φιλία, εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνωμοσία κατὰ τρίτης τινός.

Ἄλφονσος Κάρρ

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

Ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ

Ἄλλο Γιάνκουσ ποῦ ἦταν εὐζωνος καὶ ὑπηρετοῦσε σὲ κάποιον σὺν)μα τοῦ μετώπου, ἔλαβεν μιὰ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν ἐρωμένη του, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἤξερε γράμματα, φώναξε κάποιον συνάδελφὸ του καὶ τοῦ εἶπε :

—«Πάρ' τοῦτ τοῦ γραμ'τάκι κι' διάβ'στο μ', κι' δούλωστ' αὐτιά σ', γιὰ νὰ μὴν τ' ἀκούσης τί λῆει . . . »

—Καλιὰ οὐρὲ Γιάνκ',—τοῦ εἶπεν ὁ ἄλλος' καὶ ἀφοῦ δούλωσε τ' αὐτιά του μὲ τὰ δυὸ του χέρια, διάβασε τὴν ἐπιστολὴ:

«Καρδούλα μ' Γιάνκου μ'.

Σ' γράφω οὐρὲ μὶ τὰ καρδιοχτύπιον. Ἰέμαθα καρδούλα μ' πῶς σκοτώθ'κες ! Ἄλήθεια εἶν' οὐρὲ Γιάνκου ; ! Πρὶν λιάθεις οὐρὲ τ' γράμμα μ' νὰ μ' ἀπ'ντήσης οὐρὲ νὰ ἴσυχάσ. Χρετισμοὺς οὐρὲ θεῖα ὄλουσ. Ἄν σκουτώθ'κες, σὲ νεκρουφιλῶ ἢ δόλιξ σ'

Μικροῦ δόλου »

Κ ο υ τ α μ ἄ ρ α

Ἄλλο ἔφρουγε κάποιος φαντάρος ἀπὸ κάποιο φυλάκιο τοῦ μετώπου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ πήγαινε πρὸς ὑπηρεσίαν στὴ διοικησι τοῦ σὺν)τος ποῦ ἦταν πίσω, τοῦ εἶπεν ὁ λοχίας ὁ λοχίας ὁ ἀρχιφυλάκας του, νὰ παραλάβῃ καὶ ἀπὸν ἐφοδιασμὸ εἴκοσι ζεύγη ἀργυλῶν διὰ τοὺς φρουροὺς, ἀφοῦ πῆρε δῶλον τὰ μέτρα μὲ ἓνα σπάγγο ποῦ εἶχαν μετρήσῃ τὸ νάκρος τῶν ποδῶν των.

Πῆγε τέλος, ἐκτέλεσε τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ ἐπέστρεψεν φέρων μαζί του δέκα ἐννέα μόνον ζευγάρια.

—Γιατί ἐφηρες δέκα ἐννέα καὶ ὄχι εἴκοσι; τὸν ρώτησε ἢ τὰ φόρσες τὰ δικά σου ; . . .

—Δὲν πῆρα δικά μου κυρ' λοχία

—Γιατί ;

—Ἐξέχασα νὰ πάρω τὸ μέτρο

— !

Θ Ε - Ν - Α Ν

Τὸ κακὸν χαράσσεται ἐπὶ λίθον, τὸ καλὸν ἐπὶ ἄμμου. Γερμανικὴ προσηφία

Ἄλλο ὑπόκρισις εἶνε φόρος σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀρετὴν. Βολταῆρος

Ἄλλο καρδιά τῶν μεγάλων ἀνδρῶν πρόπει νὰ εἶνε εἰς τὴν κεφαλὴ. Ναπολέων ὁ Μέγας

Γ Ο Γ Ο Λ

Όταν ο Ρώσος Γογόλ έγραψε τὰ πρῶτα έργα του, ἡ Ρωσικὴ φιλολογία δὲν εἶχε ἀκόμη ἀρχίσῃ ν' ἀνατ'άλλῃ γιὰτὶ ὁ συγγραφεὺς τῶν «Νεκρῶν ψυχῶν» καὶ τοῦ «Ρεβιζόρ» ἔμεινον ἐπὶ πολὺ σκεπασμένοι μετὸν πέπλον ἐκείνου τοῦ ἀγνώστου, ὁ ὁποῖος ἐκάλυπτε τὴν χῶραν τῶν Τσάρων,

Ὁ Δοστογιέφσκυ, ὁ Τολστόϊ, ὁ Ἀνδρέγιεφ, καὶ ἴσοσι ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ἀθανάτους ἐκείνους οἵτινες τελευτάως ἀνέταμον ψυχί·ως καὶ πολιτικῶς τὸ κόσμον τῶν Μοσχοβιτῶν, ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν ἄλλων πρὸς τὴν Ρωσικὴν φιλολογίαν καὶ συνέτεινον ὥστε ν' ἀνασυρθῇ ἀπὸ τὰ βασίλεια τῆς λήθης ἕνας ὑπέροχος πρόδρομὸς των.

Τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ Γογόλ τὸ ὁποῖον ἀπησχόλησε ὅπως δῆποτε τοὺς Γάλλους, ἦτο μιά μονογραφία μιᾶς φοιτητρίας τῆς φιλολογικῆς σχολῆς τοῦ Αἰξ τῆς κυρίας Ραινή Τυρνέβα, καταγομένης ἐκ Βουλγαρίας. Ἡ Τυρνέβα κινεῖ τὰς διδακτορικάς τῆς ἐξετάσεις παρουσίασε μίαν διατριβὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Νικόλαος Γογόλ συγγραφεὺς καὶ ἠθικολόγος», ἡ ὁποία ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν καθηγητῶν τοῦ Αἰξ καὶ ἔδωκε ἀφορμὴν εἰς τὴν Γαλλικὴν φιλολογίαν νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς τὴν λησμονημένην ἐκείνην Ρωσικὴν φυσιογονίαν.

Ὁ Νικόλαος Βασιλβιέβιτς Γογόλ ἐγεννήθη τὸν Μάρτιον τοῦ 1709 εἰς τὸ χωρίον Σαροτοῖν τῆς Μικρᾶς Ρωσίας. Κατὰγεται ἀπὸ τὰς πρώτασοικογενεῖας τῶν Κοζάκων τοῦ Οὐκραιν' ἔζησε τὰ πρῶτα τοῦ ἔτη μέσῳ τῶν ἀπεράντων Ρωσικῶν πεδιάδων τῶν ὁποίων αἱ μυστηριώδεις νόχτες τοῦ ἐνέπνευσαν τὸ πρῶτον ποίημα.

Χάρις εἰς μίαν ἐπὶ τῶν τιμῶν κυρίαν τῆς Αὐλῆς, τὴν κυρίαν Σμυρνῶφ, ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ Τσάρου Νικολάου τοῦ Α', ὅστις ἐξετίμησε τὴν φιλολογικὴν του ἀξίαν καὶ πολὺ τὸν συνέτρεξεν.

Ὁ Γογόλ ἀναπαύσας κάπως ἀπὸ τὰς περὶ πειρίας του ἤρχισε νὰ γράφῃ τὸν «Ρεβιζόρ», ἕνα εἶδος ἐπιθεωρητοῦ ἀποστελλομένου παρὰ τοῦ ὑπουργείου ὅπως ἐλέγξῃ κρυφίως τοὺς ὑπαλλήλους. Ἐνας κατώτερος ὑπάλληλος τῆς

Πετροπόλεως ὁ Κλεοτακῶφ, φθάνει εἰς μίαν ἀπομεμακρυσμένην κωμόπολιν. Ἐχασεν ὅλα τὰ χρήματα του εἰς ἕνα χαρτοπαίγιον καὶ ζῆ εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον ἐπὶ πιστώσει μέχρις οὗτο ὁ πατήρ του στέλλει χρήματα. Λόγῳ τοῦ μυστηριώδους βφους τοῦ Κλεοτακῶφ, οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι τὸν ἐκλαμβάνουν ὡς τὸν ἀναμενόμενον ἐπιθεωρητὴν καὶ προσπαθοῦν μετὰ δῶρα καὶ χρηματικὰς παροχὰς ν' ἀποκτήσωσι τὴν εὐνοίαν του. Ὁ δήμαρχος τὸν παρακαλεῖ

νὰ δεχθῇ τὴν φιλοξενίαν του καὶ ἐπὶ τέλος τοῦ δίδει εἰς γάμον τὴν κόρην του. Κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θλοῦ οἱ κἀτικοὶ σπεύδουν νὰ συγχαροῦν τὸν δήμαρχον διὰ τὸ εὖ τυχερὸ γεγονός φθάνει ἕνας χωροφύλαξ καὶ ἀναγγέλει τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀληθοῦς ἐπιθεωρητοῦ. Ὅπως ἦτο ἐπόμενον ἡ κωμῶδια αὕτη ἐπήρσεν εἰς τὸν ὑπαλληλικὸν κόσμον ὁ ὁποῖος ἐζήτησε νὰ ἐξορισθῇ ὁ Γογόλ, εἰς τὴν Σιβηρίαν. Ἄλλ' ὁ Τσάρος ἀντιληφθεὶς ὁποῖα ὠφελιμότητος ἦτο ἡ σάτυρα ἐκείνη διατάξε νὰ παιχθῇ εἰς τὸ θέατρον εἰς τὴν πρώτην παράστασιν παρέστη αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ἡ παράστασις ὑπῆρξε ἀληθῆς θρίαμβος διατὸν Γογόλ, τὸν ὁποῖον τὸ ἀκροατήριον ἀποθανάτισε κατὰ τὴν ἐκτύλιξιν ὠραίων σκηνῶν τοῦ δημοσίου βίου καθ' ἃς οἱ ὑπάλληλοι ἀλληλοὑβρίζονται οἱ μὲν ὡς κλέπτοντες περισσότερα τῶν δέ. Εἰς τὴν Ρωσικὴν γλῶσσαν παραμένει παροιμιώδης ἡ φράσις: «Σὺ κερδίσεις περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἀναλογοῦν εἰς τὸν βαθμ' ἂν σου» ἡ ζωγραφίζουσα ἐκφρασιτικώτατα τὰς καταχρήσεις τῶν γραφειοκρατῶν τῆς Ρωσίας.

Πολλὰς θλίψεις θὰ ἀποφύγῃς ἂν χαλιναγῷ γῆς τὴν γλῶσσαν σου.

Ρωσικὴ παροιμία

Τὸ πᾶν καταντᾶ συνήθεια διὰ τοὺς ἀνθρώπους ὡς καὶ αὐτὴ ἡ ἀρετὴ.

Μεταστάσις

Ὁ μὴ ἀπεβλέπων πρὸς τὰ ὑψηλὰ θέλει λάθει τὴν ἔξιν, νὰ τείλῃ πρὸς τὰ θάθη.

Ἐπὶ σκοπεῖο

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΓΑΠΗ

Ὅποιοι πρωταγαπᾶ εἶνε Θεός, κί' ἄς ἀγαπᾶ ἀπελιτισμένοι.

Ὅποιοι ἀνέλπιστα ξαναγαπᾶ, εἶνε τρελλός, .. εἶνε δαιμονισμέ-
[νος

—

Τέτοιοι τρελλὸς ἐγώ, ξαναγαπᾶ
χωρὶς ἀγάπῃ νὰ προσμένω.

Ἥλιος, φῆγγάρι, ἄστρα μὲ γε-
[λοῦν

κί' ἐγὼ γελῶ μαζὺ του καὶ πε-
[θαίνω!

Α.Ι.ΝΕ

(Μετάφρ. Ἄγγ. Βλάχου)

ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Μέσα στο δαγκλόν—λί τῆς πρώτης θέσεως τοῦ σεμπλόν δριάν βρισκόντουσαν πέντε πρόσωπα· ὁ πρῶτος ἦταν ἕνας ψηλὸς σαρκυτάρης κύριος μ' ἐπιβλητικὰ χαρακτηριστικὰ ἡγεμόνος καὶ δλόφωτα μαύρα μάτια, ποὺ ριχνόντουσαν ὑπεροπτικὰ στὸν κύκλο τῶν συνταξιδιωτῶν. Οἱ ἄλλοι ἦσαν, μία θάυμαστῆς χάριτος κυρία ὡς εἰκοσιπέντε χρόνων μὲ κουκλιστικὸ χαριτωμένο προσωπάκι, χλωμό, καὶ ντυμένη σὰ μαύρα ποῦ σὲ ὄλο στὸ διάστημα ἀπόμεινε σκευτικῆ, δύο κύριοι μὲ ἐξαιρετικὸ περιβάλλον κοσμικῶν τύπων καὶ ἕνας νέος, μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ δλογάλανα δνειροπόλα μάτια, ποὺ βρισκόταν διαρκῶς θυθισμένος στὸ διάδισμα μιᾶς ἐφημερίδος. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ νέος σηκώθηκε καὶ κύτταξε στὸ παράθυρο, σὰν ταραγμένος, πετώντας τὴν ἐφημερίδα. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο κυρίους ἔριξε τὰ μάτια στὴ στήλη καὶ σὰν εἶδε καὶ ἐσπρωξε μὲ τὸν ἄγκωνα τὸν διπλανό του καὶ τοῦ ἔδειξε μὲ τὸ βλέμμα τὴν ἐφημερίδα ἐνῶ συγχρόνως ἔδειχνε καὶ τὸ νέο ποὺ κοίτασε ταραγμένος ἐξῶν ὁ ἄλλος ἔβλεπε λοβὰ τὸ κεφάλι καὶ εἰκότα ἀφηρημένα ὡστε ἄρα φάνηκε πρὸ προσεκτικὸς καὶ ἔγυρε νὰ δῆ πρὸ καλὰ. Μὰ φαίνεται ὅτι ὁ κύριος κουραζόταν νὰ διαβάξῃ σ' αὐτὴ τὴ στάτη καὶ πέρνωντας ὕψος τσέντελμαν, πλησίασε, τὸ νέο.

Αὐτὸ μού ἦτο ἀναμφισβήτητο τοῦλάχιστον...

—Μοῦ ἐπιτρέπετε δύο λεπτὰ τὴν ἐφημερίδα σας ;
 Ὁ νέος ἔκανε ὑπόκλιση ;
 —Εἶναι στὴ διάθεσή σας, διευτύσασε ὑγενικά.
 Ὁ κύριος ἀφροιώθηκε στὸ διάδισμα· ὁ σύντροφός του πλησίασε περιέργω. Σὲ λίγο τελείωσε καὶ σήκωσε τὰ μάτια του χαμογελώντας. Ὁ νέος τὸν κοίτασε ἐρωτηματικὰ.
 —Διαρκῶς τὰ ἴδια εἶπε ὁ κύριος ὑγενικά.
 —Μάλιστα κύριοι, ἀπάντησε ὁ νέος μὲ δρμῆ. Τὸ σημερινὸ γεγονός καὶ ἀναγράφει ἡ ἐφημερίς, εἶναι ἕνας ἀκόμη θρίαμβος τῆς γυναικείας φιλθρωπείας.
 Κύτταξαν ὄλοι προσεκτικὰ. Ὁ κύριος διά

βασε τὴν ἐφημερίδα βρήσκοντας κατάλληλο πεδίο συζήτησεως, εἶπε :

—Δυστυχῶς ! αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια ! Στὴ σημερινὴ ἐποχῆ, ξανατονίζω—δυστυχῶς ! ἡ γυναίκα κατήνησε ἡ ἀληθινὴ Μεσοαλίνα, ποῦ... πρέπει, μᾶς ἐπιδώσετε, νὰ παταχθῆ τελείως.... ἄλλωστε τὸ ἀνδρικό φύλλο καταστασέφεται. .

—Δηλαδή τί ; ρώτησε ξαφνικά ὁ φυλὸς κύριος, ποῦ στεκόταν τόση ὥρα ἀμίλητος, χωρὶς νὰ κινήθῃ ἀπὸ τὴ θέση.

—Ρωτᾶτε ; Ρωτᾶτε ; ἐδιδάσατε τί γράφει σήμερα αὐτὴ ἡ ἐφημερίς ; δῆτε καὶ ὕστερα μιλήστε μου !

Ὁ κύριος πῆρε τὴν ἐφημερίδα καὶ διάβασε προσεκτικὰ ὕστερα σίκωσε τὸ κεφάλι καὶ χαμογέλασε. Ὁ ἄλλος κύριος ἐξακολούθησε ἀνυπόμονα.

—Βλέπετε λοιπὸν, κύριέ μου, ποῦ φτάσαμε ; νὰ, τῆς κόρης τῆς κάπνισε ὕστερα ἀπὸ ἕνα διευθύνδεσμο ἀγάπης νὰ δοκιμάσῃ καὶ ἄλλοσ τὴ δυναμὴ της κοί... τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ καταλήξῃ... τὸ θῦμα στὴν αὐτοκτονία, ἐνῶ αὐτὴ τρέχει τώρα γιὰ ἄλλες ἡδονὰς... γιὰ ἄλλα θύματα... Μὰ σὰς ἐξορκίζω κύριοι... ἐν ἀντίτατι τῆς φιλθρωπείας· αὐτοὶ

ἐκεῖ κάτω οἱ μεγάλοι σοφοὶ τί κάνουν ; διατὶ παραχωροῦν δικα ὠματα στὴ γυναίκα ; δὲν βλέπουν τὴν καταστροφὴν ; !

—Ἐχετε λόγους νὰ παραπονεῖσθε γι' αὐτὰ ; ρώτησε ἡσυχὰ ὁ φυλὸς κύριος.

—Πῶς δὲν ἔχω λόγους. Νὰ δὲν γλέπετε τί γράφουν τὰ φύλλα !

—Ἄ ! ἐνδιαφέρεστε ἀπλῶς γιὰ τὸ ἀνδρικό φύλλο καὶ ἔχει ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγο ! . .

Ἡκυρία χαμογέλασε ὁ ψηλὸς κύριος ἄνα; φε ἕνα τσιγάρο καὶ ξαπλώθηκε ἀναπαυτικὰ.

Ὁ νέος μὲ τὰ γαλανὰ μάτια σηκώθηκε ταραγμένος καὶ εἶπε :

—Ἄν καὶ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίζω, μ' ὄλα ταῦτα, ἐπιτρέφατέ μου νὰ ἐκφέρω νὴ γνώμην μου.

Ὁ ψηλὸς κύριος σηκώθηκε :

—Κόμης Ἀνζοῦ ! εἶπε ὑποκλινόμενος.

—Χαίρω πολὺ· ἀπάντησε ὁ ἄλλος·

Ἔγινε γιὰ λίγο σιγή, ὕστερα ὁ νέος ξαναῖπε:

Προηγούμενος ρωτήσατε τὸν κύριο ἂν ἔχη λόγους νὰ παρκαπονεῖτε ἐναντίον τῆς γυναίκας μου ἐπιτρέπεται νὰ σᾶς ἀπαντήσω ;

—Σᾶς ἀκούω, εἶπε ὁ κόμης ξαπλωμένος ἀνκαυτικὰ στὸ καθισμὰ του.

Ἐννοεῖται :

—Πρὸ δύο ἐτῶν, κύριοι, εἶχα γνωριστεῖ με μίαν ὠραιοτάτη κόρη τῆς σουικίας μου. Ἦτο ἓνα ἐξαιρετικὸ πλασματάκι, ποὺ ξεχώριζε μέσα ἀπὸ τὴν ὀλότητα σὰν σπῖθα μέσα ἀπὸ τὴν στάχτη· σᾶς βεβαιῶ πῶς ἤμουν ἐξαιρετικὰ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐκλογή μου· γιὰ τὸ δὲν δίστασα νὰ τῆς προτείνω τὸ γάμο. Ἐνοεῖται πῶς αὐτὸ τὴν ἔκανε τρελλή ἀπὸ χαρὰ, γιὰ τὸ καὶ με πρωτοφανῆ συμπεριφορὰ, μοῦ ἔδειχνε μιὰ τέτοια λατρεία, ποὺ θ' ἀμφισβητοῦσε κανεὶς ἂν ὑπάρχει στὸ κόσμο ζευγάρι ποὺ ἀγαπημένο ἀπὸ μᾶς. Δὲν πέρασε ἓνας μῆνας ἀγάπης, ποὺ ἡ κόρη ἄρχισε νὰ μοῦ φέρεται ψυχρὰ. Ἐγὼ τότε νόμισα πῶς αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ κακὴν πίστη, ἐπειδὴ λόγῳ οἰκονομικῶν δυσχεριῶν, ἀνέβαλα τὸ γάμο ἐπὶ ἓνα μῆνα ἀκόμα. Καὶ γιὰ νὰ τῆς δείξω τὸ ἐναντίον πῆγα καὶ δανέστηκα ἀπὸ τὸ διευθυντὴ τοῦ ἐργαστηρίου, ὅπου ἐργαζόμουν λογιστὴς, μερικὰ χρήματα καὶ . . . μίαν ὠραίαν Κυριακὴν τὴν στεφανώθηκα . . . ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν . . . τὸ βράδυ νὰ κοιμηθῶ μόνος στὴν νυφικὴ πικτάδα . . . Αἱ ἀπὸ τότε οὔτε τὴν ξανάειδα. Μὰ σᾶς βεβαιῶ πῶς αὐτὸ μοῦ στοίχισε τὴν μιστὴ ζωὴ μου· θὰ αὐτοκτονοῦσα, γιὰ τὴν ἀγαποῦσα τόσο, ἂν δὲν παρηγοριώμουν μετὰ τὴ σκέψη, πῶς δὲν εἶμαι τὸ μόνον θῦμα τοῦ . . . θηρίου αὐτοῦ ποὺ ὀνομάζουμε γυναῖκα ! . .

Τελείωσε· οἱ δύο κύριοι γελοῦσαν εὐχαριστημένοι· ἡ κυρία ἔπαιζε νευρικά τὴν βεντάγια τῆς καὶ ὁ κόμης ἀκουγε ψυχρὸς . . . Σὲ μιὰ στιγμὴ ρώτησε !

Τελειώσατε ;

—Μάλιστα κύριε κόμη ! ἀπήντησε ὑπεροπτικὰ ὁ νέος

Ἐννοεῖται ὁ νέος ἀντιφάσκει δεύτερο τσιγάρο καὶ στήριξε τοὺς ἀγκῶνες στὸ περσὶζ. τοῦ καθίσματος. Ἐννοεῖται ἄρχισε ἄργα :

—Πρὸ εἴκοσι ἐτῶν, πρὶν ἀκόμη ἀνελθῆναι τὴ διαχείρηση τῆς περιουσίας καὶ διὰ τὴν ἀκόμη ζῶσα ὁ πατέρας μου, στὰ χτήματά μας εἶχαμε ἓνα γέρο δικαστὴ ἀπὸ τὴν Τοσκάνη, ποὺ ζῶσα μαζί με τὴν οἰκογένειά του σ' ἓνα σπιτάκι τῶν δάσους, στὸ φυλάκει· ὁ δὲν δηλαδὴ. Ὁ δικαστὴς αὐτὸς εἶχε ἓνα θυμάσιο κορίτσι—ἓνα ἀληθινὸ μπουμπουκὶ ῥόδου—ποὺ

ἦταν ζήτημα ἂν βρησκόταν δεύτερη στὸ χωριὸ, νὰ ἔχη τέτοια χάρις καὶ δροσερότητα. Μὰ σᾶς λέγω χωρὶς ὑπερβολὰς ἦταν ἐξαιρετικὰ χαριτωμένη αὐτὴ ἡ μικρούλα—τόσο, ποὺ ὁμολογῶ πῶς ἀπόμεινα ἐκθαμβος, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ πῆγα στὰ κτήματά μας, γιὰ κυνήγι. Μοῦταν δύσκολο νὰ καθορίσω τὸ ἐρώτημα τοῦ ἔκλυτοῦ μου ἂν βρισκομαι στὴν τῶρα πεζὴ ἐποχὴ ἢ στὰ μυθολογικὰ χρόνια τῶν ναϊάδων καὶ νυμφῶν. Ὅσο ἴσως τῆς ῥίχθηκα· μὰ πρέπει νὰ σᾶς σημειώσω πῶς δὲν ἤμουν κανένα πρωτόπειρος· τὸ καρνὲ μου μέχρι τότε περιλάμβανε ἑκατοντάδες κατακτήσεων τοῦλάχιστον ἀπ' ἑνὸς τὸ ὄψηλό μου ὄνομα ἀπ' ἑτέρου ἤμουν χαριτωμένος ὅσον δὲν ἔπερνε αὐτὸ τοῦλάχιστον μοῦ ἦταν ἀναμφισβήτητον, ὅπως ἀπεδείκνυαν τὰ πράγματα, Σᾶς λέγω αὐτὰ γιὰ νὰ μὴ με νομίσετε αἰσθηματικὸν καὶ σᾶς λέγω μετὰ τὴν μεγαλυτέραν ἀναίδειαν ὅτι με προσέλυσε μόνον τὸ ὄρατον, μόνον καὶ μόνον διότι ποθοῦσα τρεμερὰ λόγῳ τῆς ἡλικίας μου, τὴν ἤδονήν καὶ ὄχι τὴν ἀνύπαρκτον πρᾶγμα, ποὺ καλεῖται, αἰσθημα ἔρωτα, κατὰ τὴν γνώμη μου ! Συγγνώμην κυρία . . .

Ἡ κυρία χαμογέλασε ! Οἱ δύο κύριοι κῦτοῦσαν ἀφρημένοι ὁ νέος πρόσμενε ἀνυπόμονος. Ὁ κόμης ἐξακολουθεῖ :

—Μῶλα ταῦτα, κύριοι μου, παρὰ τὸ ὕψηλό μου ὄνομα καὶ παρὰ τὴν ὡμορφίαν μου ἡ κόρη ἀντιδρῶσα, τόσο στὰ ἐρωτικὰ πυρὰ μου ποὺ μ' ἔκανε ἀληθινὰ μανιακὸ. Πέρασαν δύο ὀλόκληροι μῆνες καὶ ἡ ψυχρότης αὐτῆς ἀντὶς νὰ ξεμακρύνῃ τὸ αἰσθημα αὐτὸ γιὰ λόγους ἀνδρική· ἀξιοπρέπειας τοῦλάχιστον, τόσο περισσότερο μοῦ ἀνὰψε πυρκαϊὰς. Παρασυρμένος ἀπὸ τὸν πόθο, εἶχα ἐξευτελιστεῖ τόσο ἀπέναντι τοῦ ταπεινοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου, ποὺ θὰ ἀμφέβηλε κανεὶς ἂν θὰ βρισκόταν ἄλλως γελοιοῦδότερος ἀπὸ ἐμὲ, ποὺ μιὰ ἀριστοκρατία ὀλόκληρος τῆς πρωτεύουσας ἐποφθαλμιοῦσε τὴν ἐπίζηλον θέσιν μου καὶ ψυχραγοῦσε πρὸ τῶν ποδῶν μου. Κι' ὅμως οὔτε θέση ἐσκέπτόμην οὔτε ἀνδρική ἀξιοπρέπεια. Αὐτὸ δὲ μὲ ἠνάγκαζε νὰ φερθῶ ὡς ὁ τελευταῖος ἐκβιαστὴς ἀπέναντι τῆς κόρης καὶ μίαν ὠραίαν πρῶταν τὴν ἐξεβίασα κατὰ τὸν τρόπον ἀνάγκαστον· δηλαδὴ τὴν φίλησα βλῶς· ξηρτικὰ καὶ μετὰ βίας· ὅταν ἔξερνα τὴν βλέπω νὰ θυμῶν καὶ νὰ μοῦ λῆη : Τώρα πῶς θὰ δῶ τὸν Ζᾶν, τώρα, κακὲ ἀνθρώπε ;

Ἡ ἀποκάλυψις τοῦ αἰσθηματὸς τῆς μ' ἔκανε περιλυτὸν καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ἡ κόρη ἀγαποῦσε ἄλλον μετὰ τὸν πατέρα τῆς ποὺ δὲν ἄργησα νὰ τῆς προτείνω τὸν γάμο ἀπὸ ἐκδίκηση στὸν ἀγνωστο αὐτὸ ἀντεραστὴ. Αὐτὸ φαίνεται τὴν

ΔΙΑΦΟΡΑ

‘Ο ‘Ισπανός θαλασσοπόρος πού ἀνεκάλυψε τὸ Μεξικὸν Φερδινάνδος Κορτέζ περιέπεσε στὴ δυσμένεια τῶν ὑπουργῶν τοῦ Βασιλέως τῆς ‘Ισπανίας Φιλίππου Β’ καὶ ἐλθὼν στὴ μεγαλητέρα τοτε φτώχεια (τὴν αὐτὴν τύχη εἶχε προγουμένως καὶ ὁ Κολόμβος), ἐπλησίασε τὸν ἀχάρι στο Ἄνακτα στὸ δρόμο καὶ τοῦ εἶπε :

—Μεγαλειότατε, ὀνομάζομαι Φερδινάνδος Κορτέσιος, ἔδωσα σὴν μεγαλειότητά σου περισοτέρους θησαυρούς ἀπὸ ὄσους ἐκληρονόμησης τὸν μεγάλον πάππον σου Κάρολον Κουῖντον καὶ ὁμως πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα.

* * *

‘Ο λόγιος Γάλλος ‘Ριβαρόλ, μιλοῦσε γιὰ τὴν ἔλλειψι χάριτος ἀπὸ τὸ Γερμανικὸ πνεῦμα, πού εἶνε βαρὺ καὶ σοβαρὸ καὶ δὲν γνωρίζει τὰ καλαμπούρια, ἔλεγε :

—Οἱ Γερμανοὶ κάνουν ἔρανο μεταξύ των γιὰ ν’ ἀκούσουν μιὰ εὐφυῖα.

μαλάκωσε πολλὸ καὶ τὸ μεσημέρι ὅταν ξαναπῆ γὰ στὸ δάσος μετ’ φέρθηκε ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ πρὶν. Τῆς πρότεινα συνένιυξιν τὸ ἴδιο δράδῳ ἤρθε φοβισμένη. Περιτὸν νὰ σὰς πῶ τι συνέβη στὸ μόνο πού ἔχω νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ σας εἶναι ὅτι, τὴν ὥρα πού τὴν φιλοῦσα, ἀκουγα τὰ ἀκατάληπτα ἐκεῖνα λόγια, πού ἀκόμη θυμάμαι τὸ θλιβερὸ σκοπὸ τους: Ζὴν ἀγαπημένε μου, Ζὴν, τὸ ξέρω πὼς αὐτὸ σὲ λυπεῖ, μὰ τι μοροῦ νὰ κάνω ; . . εἴμαστε φτωχοὶ θλέπεις καὶ οἱ δύο μας . . . Ἄν ξέρω τι ἐντύπωση μοῦ ἔκαναν αὐτὰ τὰ λόγια, μὰ τὸ βέβαιο εἶναι πὼς ἐνοιωθὰ οἶκτο γιὰ τὸ πλάσμα ἐκεῖνο καὶ ἀπέχθεια γιὰ τὸν ἀνανδρὸ ἐαυτὸ μου . . . Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγα. Δὲν ξαναπῆγα ἕστερα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ ἔμαθα κάποια αὐτοκτονία ἐνὸς νεαροῦ, ἀπὸ τὰ περίχωρα τοῦ κτήματός μου καὶ πρὸ πέντε ἐτῶν γνώρισα σ’ ἕνα καμπάρη τῆς Μονμάρτης μιὰ κόρη πού τὸ μελαγχολικὸ χλωμοπρόσωπὸ της, σκοτεινίαισε τόσο στὸ ἀντίκρουσμά μου πού θαροῦσε κανεὶς πὼς ζητοῦσε κάτι κλεμμένο ἀπ’ τὴ ζωὴ της . . . τελείωσε, κινώντας μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι, ὁ κόμης. ‘Ο νέος κυτοῦσε ἀφηρημένος, ἡ κυρία ἔσφιγγε τὸ χέρι τοῦ κόμη καὶ οἱ δύο κύριοι χαλογελοῦσαν . . . Τὸ τραῖνο σταμάτησε ὁ κόμης σηκώθηκε: Συγγνώμην εἶπε βιάζοντας τὸ καπελο καὶ κατέβηκε. ‘Ο νέος κύτταξε τοὺς κυρίους καὶ εἶπε :

—Νομίζω πὼς ἔχουν δίκη ἢ γυναῖκες ! . .

ΓΙΩΡΓΗΣ ΑΝΑΣΤΟΠΛΟΣ

ΚΡΗΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Δυὸν παραδῶ γαρὸφαλα, τσικίνια κι’ ἄν τσῆ
[δῶσης.
δὲν τὴν πλανᾶς τὴν κοπελιά σὰν ἔχη νοῦ
καὶ γνῶσι.

Καλλιὰ ἔχω μάνα νὰ μοῦ πῆς νὰ κακοθά-
[νατήσω
παρὰ νὰ μοῦ τὸ ξαναπῆ τὴν ἀγαπῶ ν’ ἀφήσω.

Καλλιὰ νὰ ἰδῶ τὸ αἶμα μου στὴ γῆς νὰ
[κάμη δρύση
παρὰ νὰ ἰδῶ τὴν ἀγαπῶ ἄλλος νὰ τὴ φιλήσῃ

Καὶ τὸ πουλι πού ν’ αἶ πουλι κ’ ἐκεῖνο ἔχει
[πῶνο
κι’ ἀπάνω στὸ ξερὸ κλαδί τόνε περνᾶ τὸ
[χρόνο

Τ’ ΑΝΘΗ

Τ’ ἀνθη πού μ’ ἔχεις χαρισμένα
δὲν μαράθηκαν ἀκόμη
ἦταν πιστότερ’ ἀπὸ σένα
κι’ ἀπ’ τὴν ἀστατή σου γνώμη.

Τ’ ἄχω τηρήσει στὴ ἄσπρη τους
μὲ τὰ γλυκὰ φιλήματά μου
τώρα πού πίνουν γιὰ δροσιά τους
τ’ ἀφθονὰ τὰ δακρυὰ μου

‘Όταν στερέψουνε καὶ κείνη
τότε θὰ τᾶβρη; μαραιμένα
τότε τὰ βίδια καὶ τὰ κρίνα
θὲ νὰ τὰ θάψουνε μὲ μένα.

† Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΙΑ

Τοὺς νεκροὺς ὁ ‘Όφρέας τραβῶσε
ἀπ’ τοῦ ‘Αδου τὸ σκοτάδι
τὸ δικὸ σου τὸ τραγοῦδι
ζωντανούς μᾶς πάει στὸν ‘Αδη.

ΣΑΤΑΝΑΣ

Η ΟΣΕΧΩΣ

Η ΘΥΣΙΑ

Τὸ ἡδυπυθέστερο ἐλληνικὸ
μουσειότημα

ΚΡΗΤΙΚΗ ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ

ΤΟ ΛΙΧΝΙΣΜΑ

—Φύσηξε, παντέρημε, φύσηξε!

Νά πάρη ὁ διάολος τάξε τὸν διάολο ἀνέν σειτ' ἕνα φύλλο! Ἐαργουτοῦ τῆ κακομοίρας μοῦ τὸ κάνει ἐπειδὴς εἶναι Σαββάτ' ἀργά, γιὰ νὰ μὲ κριμματίξη. Θώριε ἴντα ὥρα εἶναι καὶ δὲν ἔω λιχνισμένα μιὰν καπὲ. Σκολιάτικο καὶ διπλόσκολο κιάλας πρέπει νὰ λιχνῶ καὶ ταχυὰ ἢ κακογραμμένη γιὰ ν' ἀδειάσω τ' ἀλῶνι. Κι' ἀνὲ στρώση, μπάρε μου, ὀχιάλο. Νάχαν ξαδια σω ἀργά—ἀργα θά—ν—ἐπήγαινα νὰ θυμιάσω, γιατί θα ξεδαφτισθῆ κανεὶς χριστιανὸς τάξε, νὰ μὴν ξαργῆ οὔτε Κυριακῆ, σάν τς' Ὀβρέους.

—Να δειπνᾷ θέλει κι' αὐτός....

—Οἱ διάολοι νὰμποῦνε στὸν πεισιμόν του τοῦ παντέξερου. Μὰ λέεις πὼς ἐφύσηξε τὴν ἡμέρα.... μὰ, μπάρε, μου, ἤρχουντονε πότες—πότες καμμιά φυσέ.

—Μὰ γιὰ σκέψου σὲ πόσ' ἀλῶνια θέλει νὰ φυσᾷ... Ἀνὲν τὸνε βλαστημοῦμε οὔλοι τσά... ποῦ θὰ μπροκάμη κι' αὐτός, ἕνας εἶναι καὶ πρέπει νὰ πηγαίνη ἀπ' ἀλῶνι σ' ἀλῶνι νὰ γυρίξη γύρου—γύρου, γιατί δὲν λιχνουνε κι' οὔλα ἀποὺ τὴν ἴδιαν μπάντα.

—Γαυτό πρέπει νὰ τόνε καζικώση κανεὶς—ὅτι νὰ τόνε βρῆ, ἄλλοιῶς δὲν κάνει δουλειὰ.

—Ἄκου πάλι κειὰ μιὰν κουβέντα! Γάϊδαρο τὸν ἔκαμες νὰ τόνε δέσης;

—Ντά δὲ μὰς ἔκαμε ἐκεῖνος πλειὰ ὀμπρός γαϊδάρους καὶ μὰς ἔει καζικωμένους δυὸ μέρες ἔπαε χῶρις νὰ κάμωμε δουλειὰ; Ἄσου νὰ πάμε ὀμπρός νὰ φάμε κανένα κολοκῦθι κι' ἀπόεις γαέρνωμε νὰ σοῦ δεῖξω ἐγὼ ἀνὲν τύχη νὰ προβάλη πὼς τόνε καζικῶνουνε.

—Ἐμεῖς ἐδειπνήσαμε κιάλας κουνιαδάκι....

—Κάτσε τό λοιπὸς ναμῆς νὰ τὸν ἀπαντᾷς ἄν ἔρθῃ.

* *

—Ἦρθε, μπρὲ;

—Δὲν τὸ εἶ σκοπὸ θαρρῶ. Μὰ κοιμήθηκα κιάλας κι' ἄν ἦρθε δὲν μ' ἐξύπνησε. Καὶ ποῦ θὰ μπῆτε τόσοι στ' ἀλῶνι; ἄν ἦτονε ἀλῶνευτο, μπάρε μου, νὰ πῆτε πὼς θὰ τ' ἀλῶνέψετε νὰ ξεκουράσετε τὰ δούγια.... μὰ ἴδὲ ποῦ θὰ σταθῆτε τόσοι νά;

—Λώμπης προβαίνει; Ἄντε, στ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νὰ πιάσωμε στὰ χέρια μας τάχερα. Δὲν σᾶς ἔφερα λὼ νὰ μοῦ γελοχαχαρίζετε ἔπαε; Ἄντε, ἐμπᾶστε στ' ἀλῶνι. Ντάκι σας, καὶ ἐγὼ ἀνὲν θέλη ὁ Θεός καὶ ξαδιάσωμε ἀπόψε θὰ φέρω ἀπίδια κι' ἀμούσκλια καὶ ρακὶ νὰ κάμωμε ἕνα

τζιμπουσάκι. Ἄντεστε κι' ὅτι νὰ παντρέυεστε ἐγὼ θὰ ζυγῶνω τσοὶ σκύλους νὰ μὴ φᾶνε τὴ νύφη.

—Ὅι θὰ χορέψης, λὰ....

—Μὲ τὸν ἕνα πόδα; Μὲ περπαίξεται πὼς εἶμαι τάξε κουτσῆ, ἔ; Ἄσου σεῖς καὶ θὰ δῆτε.

—Ἄνετα πιάσε, καζικωσέ τονε, μωρῆ, νὰ μὴ μᾶσε φύγη σόντας κι' ἦρθε.

—Γροῖκα πάλι μιὰν κουβέντα καλὰ τὸ λὲνε πὼς εἶν' ἀστεῖα, λὼ καὶ δὲν τὸ κάτεχα....

—Γιὰ σκύψε κι' ἄφησ' τὴν κουβέντα νὰ δῆς πὼς θὰ τόνε καζικώσης. Δυὸ φορές νὰ πιάση ἢ κάθε μιὰ μας θὰ-ν-ἀποκάμη τὸ λαμνί.

Ἡ μακαρίτισσα ἢ λάλη μου θυμοῦμαι καὶ μὰς εἶλεγε πολλὰς φορές νὰ τόνε καζικώσωμε κι' ἐμεῖς ἐγελοῦσαμε καὶ μὰς ἔλεγε ὕστερα νὰ σταθοῦμε στὴν πάνττα τῶν ἀχέρων ἀποὺ, ὥστε νὰ μὰς δῆ, θὰ φυσίξη στὸ πεισιματικὸ μας κι' ἐβγαίναμε καὶ ἐλίχνα κι' ἐγεμίζαμε κουμοῦρες κι' ἄχερα κι' ἐγέλα καὶ μὰς ἐπιρίπαίξε, πὼς τρώμε ἄχερα οὐ τζῆ χτηματέρῃς καὶ δὲν ἐνύσταζε κι' ἐλίχναν το σιγά—σιγά. Μὰ ἐδᾶ ἐφοβήθηκε τὴ γλώσσά μου καὶ προβαίνει. Κάτσετε ἀπάνω στὸ λαχνὶ μὰ μὴν κοιμηθῆτε, γιατί ὅποια κοιμηθῆ θὰ τήνε φορτώσω ἄχερα, ἀποὺ τὸ λαμνὸ θὰ τῆ τά βάλω καὶ θὰ τῆ μὰ καὶ σὴν σκουφίδατῆ σὴν τὴν πάχηνη.

—Καὶ δὲ λυπάσαι τάχερα;

—Μὰ τὸ Θεὸς καλὰ τὸ λέει, μὰ καὶ πὼς θὰ σᾶς ἔχω ἔπαε νὰ μοῦ δώσετε μιὰ χεριά. Ἄπ' ἀνὲ μείνω μοναχῆ ντελόγως θὰ νυστάξω θὰ τὰ κακαρώσω στὸ λαχνὶ ἀπάνω.

—Καὶ δὲ φοβάσαι;

Ἰντα θὰ φοβηθῶ;

—Καὶ τὸν γέρο σου θὰ τὸν ἀφίσης μοναχῶ;

—Θὰ φτάξη κείνος ὡς θὰ κατασταλάξη ἢ γειτονιά, γιατί τ' ἀρᾶσει στ' ἀλῶνι μὰ τὸ διαοτσο τοῦ ἔχω ἐδᾶ—ἐδᾶ μὲ τὴν ἀγκαναριστῆ μου μὲ τὸν ἀέρα, γιατί φοβοῦμαι πὼς τούτο νὰ φταίει κι' ἀποὺν τα φαργας δὲν φυσᾷ καθόλου....

—Ἐμαγαρίστετε τ' ἀλῶνι!

Ὀῦχα σας!

Λουλούδα

Ἀρχίζοντας ὁ Ἀββᾶ; Τερασσὸν νὰ κάνη περιουσίαν περῶντας μιὰ μέρα τὸ ἀμάξι του ἀπὸ ἕνα δρόμο τοῦ Παρισιοῦ, εἶδε ἕναν ἀπὸ τοὺς φίλους του νὰ πηγαίνη πεζῆ. Ἐσταμάτησε καὶ τὸν προεσκάλεσε ν' ἀνέβῃ.

—Πῶς! τοῦφώναξεν ὁ φίλος του ἀστειυόμενος, ἐνῶ ἔγινε πλούσιος καταδέχεται ἀκόμη καὶ μοῦ μιλάς;

—Ὁ! τοῦ ἀπήντησεν ὁ Ἀββᾶς στὸν αὐτὸν τόνο, σοῦ ἐγγυῶμαι περὶ ἐμοῦ μέχρι δύο ἑκατομμυρίων.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τέλος μέδριτική χειρονομία έσκισε διαστρικά τὸ φάκελο καὶ ἕνα λεπτὸ ἄρωμα ξεχύθηκε στὴν σάλλα καὶ μὲ τρέμο διάβασε αὐτὰ τὰ δυὸ λόγια — Περᾶστε σᾶς παρακαλῶ ἀπὸ τὴν βίλλα —. Ἰπογραφή δὲν εἶχε· μὰ τὸ γράψιμο διακρίνονταν λεπτὸ, γυναικεῖο. Ἀφύκτως θὰ τὸ εἶχε γράψει ἡ Δώρα· μὰ γιατί νὰ τὸν προσκαλοῦσε; βέβαια δὲν θὰ τὸν ἤθελε γιὰ καλοῦς σκοποῦς καὶ σύγουρα θὰ τὸν ἤθελε γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ νοιώσῃ τὴν ψυχρὴ εἰρωνίαν τῆς κι' αὐτῆς. Μὰ τὸ χαμόγελο ἐκεῖνο τῆς χτῆς; ἡ ἔκφραση τοῦ βλέμματος, ποῦ τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβῃ πολλὰ; Ὅλα αὐτὰ τί ἦσαν τότε;

Προσπάθησε νὰ δώσῃ μιὰ ἐξήγησιν μὰ τοῦ κἀκου ὁ ταραγμένος νοῦς τοῦ δουλεύει μέσα σὲ χίλιες ὑποψίες. Ἀποφάσισε νὰ πάῃ γιὰ ποῖο λόγο δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ ἐξήγησιν στοῦ ἑαυτοῦ του τὸ ἐρώτημα. Σὲ λίγο ἔρσκόταν ἀντιρῶς στὴν πόρτα τοῦ ἀρχοντικοῦ. Χτύπησε δειλὰ καὶ μιὰ κόρη ἔτρεξε καὶ τοῦ ἔνοιξε· θέλησε κάτι νὰ ρωτήσῃ μὰ ἡ φωνὴ τοῦ πνίγηκε μὲς τὸ πέλλαγο τῆς συγκίνησης. Ἐακολοῦθησε μὲ τρεμάμενα δῆματα τὴν κοπέλα ποῦ προπορεύετο. Ἀνέδηκαν τὴν γυριστὴ σκάλα, μὲ κόπο καὶ σὲ λίγο βρέθηκε στὸ διάδρομο· προχώρησαν κάμποσο καὶ ἔστερα μπῆκαν σ' ἕνα σαλλονάκι, στολισμένο σὲ ἀνατολίτικο ρυθμὸ, μὲ χαμηλὰ ντιβάνια, καὶ τοὺς τοίχους γιομάτους προσωπογραφίες καὶ ἐπιβλητικὰ κάδρα τῶν προγόνων τοῦ ἀρχοντα· ἡ κόρη ζητώντας συγνώμην ἔφυγε καὶ τὸν ἄφησε μόνον. Ἄρχισε νὰ περιεργάζεται τὸ σαλλόνι· σὲ μιὰ στιγμή τὰ μάτια τοῦ καρφώθηκαν σὲ μιὰ προσωπογραφία τῆς Δώρας, ποῦ καμωμένη ἀπὸ δυνατὸ ζωγράφον ἀπεικόνιζε ζωντανὴ τὴν θεία μορφή τῆς οὐκ ἔλλα. Ἡ κόρη μὲ φάθηγο καπέλο, πάνω στὸ χαρι-

τωμένο κεφαλάκι καὶ γιομάτο λευκὲς μαργαρίτες, φάνταζε σὰν μυθολογικὴ Δρυάδῃ. Ἐμείνε θαυμάζοντας γιὰ πολὺ ὥρα· ἡ ὑποψίες, ποῦ τὸν βασάνιζαν, ξαφανίστηκαν ὅλες καὶ τὸ θέαμα τῆς θείας μορφῆς τῆς κόρης μετέφερε τὸν νοῦ τοῦ σὲ κάποιες ἄλλες εὐτυχησμένες στιγμὲς ποῦ πέρασαν σὰν γλυκὸ ὄνειρο. Στέναξε βαθεῖα καὶ κἀνοντας μιὰ κίνηση, ν' ἀποδειώξῃ τίς σκέψεις αὐτῆς πῆρε τὸ βλέμμα ἀπὸ τομα· μὰ ξάφνου ἀπόμεινε κατὰπληκτος! Μπρὸς τοῦδρισκόταν ἡ κόρη, ἦταν ὠχρὴ, ἡ πνοὴ τῆς βιαστικὴ ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς χτύπους τῆς καρδιάς, εἶχε μπεῖ ὥρα τώρα καὶ αὐτὸς ἀποροφημένος στὸ εἶδωλο τῆς δὲν τὴν εἶχε προσέξῃ. Ἐγείρε μπρὸς τῆς τὸ σῶμα καὶ ψιθύρισε ἕνα χαιρετισμὸ μὰ ἡ φωνὴ τοῦ πνίγηκε μέσα στὸ λάρυγγα καὶ μιὰ συγκίνηση τὸν καιέλαβε ποῦ δὲν μπόρεσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια τοῦ καὶ γονάτισε μπρὸς τῆς σιτηρίζοντας ἑλευτικὸ τὸ βλέμμα, σὰ ζητώντας συχῶριο . . .

Ἀπεικόνιζε φυσικὴ τὴν θεία μορφή τῆς κόρης

— Συγνώμην . . . συγνώμην δεσποινίς . . . εἶπε καὶ κόπηκε ἀπὸ ἀναφυλιτὰ.

— Ὅχι ἐγὼ νὰ σᾶς ζητήσω συγνώμην . . . Ἀποκρίθηκε, ἡ κοπέλα, μὲ ραγισμένη φωνή, συνεπαρμένη ἀπὸ τὸ δράμα τοῦ καίφειροντας τὸ χαριτωμένο χεράκι τῆς, τὸν ἀνασήκωσε καὶ τὸν κάθισε σὲ μιὰ πολτρούνα. Κάθισε κι' αὐτὴ σιμά του· μὰ ὁ νέος ξετινάχτηκε καὶ γονάτισε πάλι μπρὸς τῆς λέγωντας μὲ σπαραγμὸ :

— Ὁ γλυκεῖα καὶ σπλαχνικὴ βασίλισσα· συγχώρεσε ἕνα ταπεινὸ ὑπήκοο τῆς καλονῆς σας ποῦ μὲ σπαραγμένη καρδιὰ προσφέρεται θῆμα στὸ βωμὸ τοῦ βασιλέως τῶν καρδιῶν μας . . . Ἴσως τὰ λόγια μου, νὰ θίγουν τὴν ἀκοή σας, καὶ τὰ βρωμερὰ χεῖλη μου νὰ σᾶς προξενοῦν τὴν ἀηδία· μὰ συγχωρήστε τὰ ἀκούσια αὐτὰ ὄργανα τῆς καρδιάς μου καὶ αὐτὴ μόνον χτυπῆ-

στε ! . . . εἶπε μὲ συντριβὴ προτείνοντας τὸ στήθος.

Ἦταν αὐτὴ ἡ Δώρα, ἡ περίφανη ἀρχοντοπούλα, ποῦ ἔδωσε τὸ δικαίωμα σ' ἕνα νέο τῆς τελευταίας τάξης νὰ τὴν πλησιάζῃ, ἢ καμμιά κοινὴ γυναῖκα ; . . . ἦταν αὐτὴ ποῦ τόσο νέοι τῶν καλύτερων οἰκογενειῶν εἶχαν γευτεῖ τὴν πικρὴ καταδικῆ τῆς ἀδιαφορίας τῆς ἢ καμμιά γυναῖκα τῆς τελευταίας τάξης ἢ καμμιά μεδι-ατρούλα ποῦ συγχά ἀκούει αὐτοῦ τοῦ εἶδους τῆς ἐκφράσεως ; . . .

Ὡ ! σέ λυποῦμε φτωχὴ τραγουδιστὴ ! . .

— Γιώργο ! ξεχνῶ τί πρόφεραν τὰ χεῖλιά σου Μὰ σέ παρακαλῶ φύγε ! καὶ μὲ μιὰ μεγάλῳ πρεπῆ χειρονομία ἔδειξε τὴν πόρτα στὸν κατά-χλωμο νέο ὁ ὁποῖος μὲ σερνάμενα δῆματα ἔσυ-ρε ράκη τὰ τῆς καρδιάς του μακρυὰ, πολὺ μα κρυὰ, ἀπὸ κεῖ ποῦ ἡ κόλαση τοῦ μαρτυρίου του, ξεσποῦσε κι' αὐτὴ σὲ πικροκλάμα Γιατί ὁ-μῶς ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6ον

Μιὰ ὀδομάδα πέρασε ἀπὸ τότες καὶ ἡ νέα εἶχε ξαφνιστεῖ λὲς καὶ τὴν κατάπιε ἡ γῆ. Πολλὲς φορὲς, κανεὶς ἀπ' τοὺς περιέρχους θὰ εἶχε δεῖ τὸ γιατρὸ τοῦ χωριοῦ ν' ἀνεβαλὴν δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα στ' ἀρχοντικό, μὰ κανεὶς ἔδεν μπόρεσε νὰ μάθῃ τί συνέβαινε οὔτε καὶ αὐτὸς ὁ Γέρος ἀρχοντας, ποῦ παρολίγο νὰ ἔχανε τὰ μυαλά του, γιὰ τὸ ξαφνικὸ ἀρρῆστημα τῆς κό-ρης του Αὐτὸ δὲν συνέβαινε μόνον στοὺς δικούς της, καὶ οἱ συγγενεὶς καὶ οἱ φίλοι της, ἀπὸ τὴν ἴδια ἀγωνία κατήχοντο· καὶ αὐτὸς ὁ κύριος Ἄλκης, ὁ μόνος ἴσως εὐνοοῦμενος τῆς δεσποινίδος ἐξήτησε τότες φορὲς νὰ τὴν δῆ, μὰ καὶ σ' αὐτὸν ἀπηγορεύθη ἡ εἴσοδος, γιὰ λόγους, ποῦ ἡ δεσποινὶς εἶχε δώσει αὐστηρὴ διαταγὴ, νὰ μὴν εἰσαχθῆ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ καὶ ἀπὸ τὸ Γιατρὸ, ποῦ τὴν κουράριζε, καὶ προ-σπαθοῦσε νὰ τονώσῃ τὰ ταραγμένα της νεύρα μὲ σκινάκια.

Ὡστόσο ἡ κατάστασὴ τῆς καλύτερεψε τώρα καὶ σὲ λίγες μέρες οἱ περιέρχοι ἀντίκρυσαν τὴν γλυκεῖα ἀρχοντοπούλα στὸν ἐξώστη της. Μὰ γιὰ τί εἶναι τόσο καταβεβλημένη ; Ποῦθε νὰ προῆλθε ἡ ξαφνικὴ ἀρώστια της ποῦ τὸ ὄμορ-φο καὶ τὸ γιομάτο ζωὴ προσωπάκι τὸ μετέβαλε σὲ χλωμοπρόσωπο νεκροῦ ; . .

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ καρδιά τοῦ ἀφρονος εἶνε εἰς τὴν γλῶσ-σαν του, ἡ γλῶσσα τοῦ φρονίμου εἶνε εἰς τὴν καρδίαν του.

Ἄραδικὴ προοίμια

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΤΑΛΕΝΤΑ

ΛΙΓΗ ΚΑΡΔΙΑ

Ἄν ἴσως ἀπ' τὰ στήθεια μου
μπορούσα γιὰ νὰ κόψω,
λίγη καρδιά ἀγάπη μου
καὶ σένα νὰ τὴν δώσω,

Μπορούσε νὰ τελειώνανε
οἱ στεναγμοὶ μου οἱ τόσοι,
καὶ στὰ πικρά μου δάσανα,
ὕπνος βαθὺς ν' ἀπλώσῃ

Γιατ' εἶσαι μὲ τὴν δύστυχῃ
τὴ λίγη τὴν καρδιά μου,
θὰ σοῦδινα καὶ θάπερνες
ἄθελ' ὅπ' τὴ φωτιά μου

Κι' εἶσαι μὲ κείνη τὴ φωτιά
μὲ τὴν καρδιά τὴ λίγη,
ἢ ἀπονιά σου ἢ πολὺ
θάψαυε νὰ μὲ πλῆγῃ.

Χανιά

Μαραμμένη ψυχὴ

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη οὕτω διὰ τὸν ἔρωτα, ὥστε δὲν αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν του πρὶν ἀγα-γαπήσῃ. Ἄν ὅμως ἡ ζωὴ διέμενεν εἰς παρο-μοίαν κατάστασιν ὡ ; ἐν τῷ ἔρωτι, τότε οὔτε κίνησις, οὔτε θάνατος, οὔτε ζωὴ θὰ ὑπῆρχε· τὸ πᾶν θὰ ἦτο ἀέναος σύνδεσις μετὰξὺ δύο ὑ-πάξεων.

(Λαμαρτίνος)

Ἄνεραστος γυνὴ εἶνε ἡ μὴ συννητήσασα
ἔκείνον τὸν ὁποῖον ὤφειλε ν' ἀγαπήσῃ.

La Brugere

Οἱ ἄνδρες νυμφεύονται διὰ νὰ τελειώσουν,
αἱ γυναῖκες διὰ νὰ ἀρχίσουν.

A. Dupuy

Ὁ ἄνηρ τὴν ἐπομένη τοῦ γάμου του εὐρί-σκει αὐτὸν ἑαυτὸν κατὰ ἑπτὰ ἔτη γηράσσαντα.

Βάκων

Μὴ βιάζεσαι πολὺ νὰ παζαρεύῃς ἕνα πῆ-λημα.

Σαίξπηρ

Νῦν εὐπλόγηκα ὅτε νεναυάγηκα.

Ζήνων

Ἐαυτοῦ κήδεται ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ.

Ξενοφῶν

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ

ΠΩΣ ΠΟΘΩ!

"Αχ! Πώς ποθῶ τῆς λημονιᾶς
νᾶχα στὰ χεῖλη μιὰ στιγμή
τὸ μαγικὸ ποιῆρι
νὰ πιῶ, νὰ πᾶψουν οἱ λυγμοὶ
νὰ πιῶ, νὰ σβύσουν οἱ καῦμοι
γιὰ τὸ χαμὸ τῆς νηᾶς...

"Αχ! Πώς ποθῶ κι' ἐγὼ ὁ φτωχὸς
παρηγοριὰ νὰ δροσιστῶ
νὰ διώξω τὰ φαρμάκια
καὶ στῆς καρδιᾶ: τὸ φυλαχτὸ
στ' ἄγριο σκοτάδι τὸ πηχτὸ
νὰ χύσω λίγω φῶς!...

Χαλιά

Παν. Γιαννουδάκης

Ζεῖ τὴ φαντασία μου καὶ στὸ κενὸν κάθισμα
ποῦ ἀφήκεν ἀναχωροῦσα σὰν ἀπὸ κάποιον μυ-
στηριώδες χέρι γραμμένο, διαβάζω τὰς λέ-
ξεις «Ὀνειρον — Πλάνη».

Χαλιά

Ἀνθοδύλ. Παπ.

ΟΝΕΙΡΟ — ΠΛΑΝΗ

Ψηλὰ στὰ μεσουράνια φεγγοβολᾶ ἀργυρᾶ
ἢ πανσέληνος. Ἡ φωτεινὴς ἀκτῖνες τῆς εὐεργ-
γετικᾶς στὰ δακρυσμένα ἀπὸ τὴν ἀστασία τῆς
ζωῆς, μάτια μου, πέφτουν σὰν κουρασμένες ἀπὸ
τὸ ἄπειρο ποῦ ἔρχονται καὶ μὲ περασοῦν σὲ
σκέψεις πολὺ ψηλὰ σὰν κι' αὐτὲς πετοῦνε ἀπὸ
μακριὰ ἀπὸ κάθε βόρβορον ἀπὸ κάθε πεζὴ ἰδέα,
ποῦ δὲν μοορεῖ παρὰ νὰ κυλιέται καὶ νὰ σέρον-
ται στὴ μολυσμένη ἀτιμόσφαιρα τῆς κοινωνικῆς
ζωῆς ποὺ ζοῦμε καὶ στὴν ὄποια κάθε κοινωνικὴ ὑ-
παρξὺς ποῦ ἡ τύχη ἢ ὁ Θεὸς δὲν τῆς χάρισε τὴν
φτερωμένη φαντασίαν γὰρ ν' ἀρίνη κάποτε τὰ πεζὰ
καί τετριμμένα καὶ νὰ πετᾷ ἐκεῖ ποῦ ἀπόκοσμα
ζητῆν ἀληθινὴ ζοῆ, ἀπόκομπα παραδέρνεται...

Βλέπω τὸ ἄπειρον μετὰ μάτια τῆ ψυχῆς καὶ
μὲ διλισμένη ἀπὸ κάθε μεζότητα σκέψι προσπα-
θῶ νὰ ρυθμίσω τὸ μέλλον.

Μὰ ἄθελα φθάνω σὲ συμπεράσματα ποῦ
μὲ φοβίζουν καὶ κάνουν τὸ σῶμα μου παγερὰ
οἷον νὰ διατρέχουν...

Κάποτε ποῦ σὲ μιὰ ὄνειρώδη κατάστασι εὐ-
ρισκομαι, κάποια φευγαλέα σκιά ἐνὸς ἐπιγεῖου ἀγ-
γέλου φαίνεται στὰ μάτια μου καὶ μοῦ μετριά-
ζει τὴν ἀπογοήτευσιν ποῦ μ' ἔχει καταλάβει...
ἀλλὰ τούτο τόσον ὀλιγονδιαρκεῖ ὅσον ἢ αἰθερ-
γία ἐκείνη ὑπαρξὺς ποῦ μου παρέχει τὴν εὐκαιρίαν
νὰ τὴν βλέπω... Ἔτι μιὰ στιγμή πι-
στεύω πῶς ἔλυσα, γιὰ τὸν ἑαυτὸν μου τούλαχι-
στον τὸ πρόβλημα τὸ δύσλυτον τῆς εὐτυχίας
μου... μὰ ξάφνου ἡ σκιά ἐκείνη χάνεται...
ἡ παρουσία τῆς παύει νὰ μοῦ ἐπηρεά-

ΟΙ ΞΕΝΟΙ

Μονάχοι κι' ἔρημοι διωγμένοι
χωρὶς ἀξιώματα καὶ σημασία
ἄνθρωποι δίχως οὔτε μιὰ φίλια
ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄλους περιφρονημένοι

Γιὰ συντρόφους πράγματα γνώριμα μας
εἰκόνες μιμπελὸ καὶ γράμματα σβυμένα
βιβλία μὲ λουλούδια ξεραμένα
φερμένα ἀπὸ τὴν πατριδα τὴ δικιά μας.

Στὴ φτωχικὰ τὴν κάμαρά μας
γιὰ νότες γιὰ τραγουδία γιὰ βιολιά
τοῦ περσοσμένου τοῦ καιροῦ μας
τὰ ὄνειρα μόνον τὰ παλιά...

Μὲ σύντροφο κάποιον παλιὸ ρολοῦ
Ψάλλομ' ἐμεῖς οἱ ξένοι κάποιον μοιρολόι...
Βάμος Γιάννης Μανωλικάκης.

ΒΡΑΔΥΝΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Μιὰ ἀνοιξιὰτικὴ σκοτεινὴ νύχτα ἐνῶ τᾶ-
στρα λάμπαν ψηλὰ στὸ στερέωμα σὰν ἰάθελαν
μὲ τ' ἀδύνατο φῶς, τοὺς νὰ δώσουν ζοῆ στὴ
γύρω φύση. Μιὰ γεροντοκόρη γρηοῦλα πειὰ,
κάθονταν στὴν ἄκρη τῆς ταρτίτσας. Φαινόταν
ἀμύλητη, σὰν βυθισμένη σὲ ἀτέλειωτες σκέψεις·
ἡ μαυροφρεμένη σκιά τῆς φάνταζε σὰν ζω-
τικὸ, στὰ παλιά τὰ χροῖνα.

Στό πλησίασμά μας τινάχτηκε λίγο, μὰ σὰν εἶδε τὸ ἄδολο τῆς ἐπισκέψεώς μας χαμογέλασε μ' εὐχαρίστησι, κι' ἀνταπόδωσε τὸ χαιροτισμὸ δίνοντάς μας κάθισμα.

Καθὼς τὸ ἀδύνατο φῶς τοῦ καντηλιοῦ ποῦ τρομάσβυνε στὴ κάμαρά της, σκόρπιζε λίγο φῶς στὸ ἄλλο μέρος τοῦ προσώπου της, ἄφηνε νὰ φαίνεται τὸ μικρὸ ἄνοιγμα ποῦκανε τὸ στόμα της στὴν ἐξιστόρησι τῆς ζωῆς της ποῦ μὲ τρέμουλιασμένη φωνή, ἀρχισε νὰ μᾶς λέη. Κάθε τόσο τὰ μάτια της τρέχανε κι' ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως, ποῦ βρῆκε ἀνθρώπους νὰ τὴ νοιώσουν καὶ εὐκαιρία νὰ ξεσπάσῃ τὸν πόνο της, ἔβγαине ἀπ' τὸ στήθος της.

Ἀκούραστη ἀνέβαινε τὴ σκάλα, γιὰ νὰ μᾶς φέρῃ τίς εἰκόνες ποῦ ζωγράφιζε, νὰ τίς θαυμάσωμε. Κάτι στρογγυλά προσωπάκια καὶ μιὰ ἴσια γραμμὴ γιὰ τραπέζι παρίσταναν ὅπως μᾶς εἶπε, τὸ «Μυστικὸ δειπνὸ». Οἱ μογιές ποῦ χαν ἄπάνω τους, τίς κίνανε πὼ γελιῶτες.

Μὰ τὸ γέλιο μας πνίχτηκε στὴ σκέψη, τοῦ νὰ μὴ χαρακτηρισθοῦμε εἰρωνες τοῦ πόνου της· ἕνας οἶκτος πλημμύριζε τὴν καρδιά μας.

Στὴν ἀρχὴ μᾶς μίλησε γιὰ τὰ νειῶτα της, τὴν ὁμορφίαν, τίς δόξες καὶ τὰ μεγαλεῖα, ποῦ σβυσαν στὸ διάβα τῆς ζωῆς σὰ σακουνοφόουσα.

—Σιγά— σιγά ὁ πετροκαταλυτὴς χρόνος, μ' ἔφερε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ποῦ μὲ βλέπετε. Ἡ ζωὴ μου κυλᾷ ἡρεμῇ, κι' ἕνα ἕνα τὰ χρόνια βαραίνουν τὸ κουρασμένο κορμί μου, γιὰ νὰ γύρω μιὰ ποθητὴ μέρα τὸ κεφάλι μου, νὰ κοιμηθῶ τὸν παντοτεινὸ ὕπνο.

Γύρισε κι' ἔρριξε μιὰ δακρυσμένη ματιὰ στὸ κρεβάτι της, τὴν καρζέκλα μὲ τὸ τραπεζάκι κι' ὄλες τίς ζωγραφιές, τὸν καναπέ, τὸ ντουλάπι τὸ γεμάτο εἰκόνες μὲ τὸ καντήλι μπροστὰ τὰ μόνα ἄλλωστε ἐπιπλα τῆς κάμαρᾶς της. Οἱ γύρω τοῖχοι. ἦταν γεμάτοι ἀπὸ σκοτισμένες εἰνες, καμωμένες μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια.

—Μέσο τὴν ἐρημιὰ μου δὲν αἰσθάνομαι καμιὰ ἀπολύτως ἀνίγκη νὰ δῶ ἀνθρώπους, οὔτε νὰ βγῶ ἔξω ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, οὔτε νὰ ντυθῶ. Ὡς ὅτου νὰ προσευχηθῶ τὸ πρωτὶ, νὰ μαζέψω, καὶ νὰ ἐτοιμάσω τὸ φαί μου καὶ νὰ ζῆγραρίσω, πρὸν ἡμέρα μου.

Κοιμοῦμαι μὲ τὴ ψυχὴ βαρεμένη χωρὶς νὰ ποιμένω νὰ ξημερώσῃ γιὰ καλύτερη αὔριο. Ἡ νύκτα ἀλάνθεται διερπιά γύρω μου ὅπως ἡ καρδιά μου, χωρὶς ὅμως νὰ μὲ βαρύνῃ ἢ συνείδησίς μιν γιὰ καίένα κακὸ, ποῦ ἔκαθε ἴσω· τὴν προηγούμενη μέρα, καὶ τὸ πρωτὶ ξυπνῶ ὄχι μὲ νέους συλλογισμοὺς καὶ σχέδια γιὰ τὴ ζωὴ. Ἐλπίζω καὶ θέλω νὰ κοιμηθῶ ἡσυχὰ μιὰ νύκτα, καὶ νὰ μὴ δῶ ποτέ ἄλλωστε τὴ ζωὴ, νὰ μὴν ἀκούσω τὸ γλυκὸ κελῖδῆμα τοῦ πουλιοῦ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Καλεῖ σιγά, θάμπροφωτίζοντας
μέσα στὴν ἔρημῃ ἐκκλησία,
ἐν' ἀγιοκέρι — λές — σιγαλαλεῖ,
κάποιας καρδιάς τὴν ἔκσεια

Γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς κόρης της
ἀναψε, κάποια, μάνη τ' ἀγιοκέρι
στῆς Παναγίας τὴν ἐρημοκκλησιὰ,
βουβοθρηνώντας καὶ, τρεμάμενο μὲ χέρι

Φωτίζει τώρα τρεμοσβύνοντας
μπροστὰ στὴν Παναγιὰ· κι' ὡς καλεῖ
σταλάζει τὸ κερί ἀνγλυθώνοντας,
θαρρῆς κι, αὐτὸ, τὴν κόρη κλαλεῖ.
Ἡράλιον

Θ. Α. ΦΑΝΟΥΡΑΚΗΣ

ποῦ τραγουδαίει κάθε πρωτὶ στὸ παράθυρό μου
οὔτε τὸ γατάκι μου νὰ τριγυρίξῃ στὰ πόδια
μου ὡς ὅτου τὸ πάσω καὶ τὸ χαδεϊδέψω.

Δὲν ὄνειροπολῶ τίποτα.... Ὁ κουρασμέ-
νος μου νοῦς εἶνε στιγμὲς ποῦ πετώντας μα-
κρὰ μέσα σὲ παραδεισένιους κήπους καὶ σὲ τό-
πους, ποῦ δὲν εἶνε δυνατόν νὴ ὑπάρξουν στὴ
ζωὴ. Ζῶ μακρὰ ἀπ' τὴ ζωὴ τὴ δικιά σας μα-
κρὰ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ὀλοένα κυλιών-
ται στὴ λάσπη ποῦ οἱ περισσότεροι πεθαίνουν
μέσα σ' αὐτὴ.

—Δύστυχο πλάσμα δὲν ὄνειροπόλησες τίπο-
τε... Ποτέ δὲν ἐναιώσες τίς χαρὲς τῆς ζωῆς,
γιατὶ τὴ βλέπεις μόνο ἀπ' τὴ μιὰ πλευρὰ, καὶ
τώρα κειὰ κουρασμένη καὶ καμπουριασμένη ἀπ'
τὰ πολλὰ τὰ χρόνια, δὲν ἔχεις τὴ δύναμη οὔτε
νὰ γυρίσης οὔτε κἄν νὰ τὴν δῆς καὶ ἀπ' τὸ ἄλ-
λο μέρος, ποῦ ὄλ ἕνα σκορπίζει τὴ χαρὰ καὶ
τὴν εὐτ. χία.

Ἀργά· ἀργά ἀφροῦ φύγαμε, σύνοθ με στὴ κα-
μαροῦλα της ἀμίλητη, χωρὶς οὔτε τώρα οὔτε
ποιε ἄλλωτε, νὰ παραστρατήσῃ στὸ μονοπάτι
τῆς ἐρημῆς ζωῆς της

Χανιὰ

ΣΟΦΙΑ ΤΕΝΕΖΑΚΗ

Ἐπαρκαλοουθήσατε

ὅλοι καὶ ὅλες

τὸ νέο μας μυθιστόρημα

Η ΘΥΣΙΑ

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΚΙ' ΕΜΕΙΣ

— Δικαίωμα κρίσεως δραχμαὶ 2 (εἰς γραμματόσημα).

— Συνεργασία μὴ συνοδευομένη ἐκ διδράχμου γραμματισμοῦ δὲν λαμβάνεται ὑψ' ὕψιν.

— Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

— Δημοσιεύονται μόνον κατόπιν ἐγκρίσεως.

Λευ. Γιαν: Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. εὐχαριστοῦμε. **Σοφίαν Τεν:** ἐνταῦθα: Δημοσιεύεται. **Ἡοριαν Συρ.** ἐνταῦθα: Πάνω κάτω, ὡς τὰ χριστούγεννα. Εὐχαριστῶ. **Γαζελν** ἐνταῦθα: Καθόλου δὲν ἐπιδιώξαμε αὐτὸ ἀπ' ἐναντίας... ὡς τόσο τὸ ἐπιπέδιον θεωρεῖται λήξαν, ἐκτός ἂν ἡ ἰδιοσυγκρασία σας δὲν τὸ ἐπιτρέπη. **Μιρ—N—HIN:** "Οχι. **Μιριὸν Νταβίς,** ἐνταῦθα: Δόγῃ πρὸς κάποιον περὶ ἐξήγησις συνέβη μὲ τὸ πρόσωπον ποῦ μᾶς ζητήσατε, θὰ σας παρακκλέσουμε νὰ περιμείνεται εἰς τὸ ἐπόμενο. **Ἐογάτην:** Μάλιστα **Η.** ἐνταῦθα: "Ὅπως ἀγαπάτε.

Παν. Γιαν. Ἐνταῦθα: Τὸ διήγημα καλὸ μὲν, περὶ καιροῦ. θὰ δημοσιευθῇ ἐν καιρῷ Στέλνεται, δεχόμεθα. Τὰ ποιήματά σας καλὰ, θὰ δημοσιευθῇ τώρα μόνον τὸ ἕνα τὸ δὲ ἄλλο στὸ ἐπόμενο. **Ἀδόλφον Σέρ.** Πειραιεὺς: Ἐντὸς δεκαπενθημέρου νὰ τὰ ἔχομεν. **Ἀνθούλα Π.** Ἐνταῦθα: Δημοσιεύεται. **Ἐμμην Σισά** Ἀθήνας: Ἀκριβῶς, γι' αὐτὸ μιλοῦμε. **Γ. Βεολάκη**ν Ρέθυμνον: Λαμβάνεται ἐπιστολήν μας, τὴν ὁποίαν περαδίδεται εἰς τὸν ἀντιπρόσωπόν μας ποῦ θὰ σας ἐπισκευθῇ μετὰ ὀλίγας ἡμέρας. **Φερδενάνδον Β.** Δὲν εἶναι ἀνέκδοτο ὡς νομίζετε. **Φίλουστ,** Ἡράκλειον: Δὲν ἔχετε δικη. Ἐξ ἄλλου μὴν λησμονεῖται ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ φύλλου μας, «ὀπιστήρηξις νέων» τὸ γνωρίζω πῶς ἔχουν πολλὰς ἐλλήψεις μὴν λησμονεῖται τὰ τελευταία λ' γὰρ τοῦ Ψυχάρη, «ἀγάλλ' ἀγάλλιχ γίνεται ἢ ἀγουρίδα μέλι». Ἀδίκως νομίζω πῶς κ' ἐπείρασθε. **Μιέρση Λιονάκη** Ἐνταῦθα: Ἐλήφθη ἀργά. Στὸ ἐπόμενο. **Κ. Κ.** Ἐνταῦθα: Ἀπε λήφθη ὡς μὴ συνοδευόμενον ἐκ τοῦ ὀρισθέντος τέλους. **Μ. Ζιρ.** Ἐνταῦθα: Μὴν λησμονεῖται σὺς παρακαλῶ νὰ γράφεται ἐπὶ τῆς μίας μόνον πλευρῆς τοῦ χάρτου. Ὅς ἐκ τούτου ἀπερίφη. **Χιρ. Κοκοτσὴν** Δράμα: Ἀνεμένεται ἐπιστολήν μας. **Πέρσης:** Τὸ διήγημα ἀσυνάρτητο· τὸ ποιήμα

σας ἐπίση· Μὴν ἐπιμένεται τόσο καὶ δότε: "Ὅρες ὄρες μούρχετε ζᾶλι σὺν σκευ ὦ πῶς γιὰ σένα πονὸ στὸ κεφάλι

Παράξινα τὰ συναίσθηματά σας! Οἱ ἐρωτευμένοι πονονε στὴ καρδιά, καὶ ὄχι στὸ κεφάλι! **Μιέρη Μ.** Συνδρομὴ σας ἐλήφθη καὶ σὺς εὐχαριστοῦμε ἀλλὰ τὸ πεζὸ σας ἀσύνδετο ἀκαταόγητο **Α. Ρ. Σ. Ρ.** Ἀπερίφη ὡς μὴ συνοδευόμενον ἐκ τοῦ ὀρισθέντος τέλους. **Μι. α. μένο Λουλούδι:** Καὶ σ' ἔσας τὸ ἴδιο. **Γιαν. Μιναλικιάκη** Βάμο: Δημοσιεύεται **Γ. Τζινακίκη** Ἡράκλειον: Ἐνεκρίθη θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἐπόμενο διότι ἐλήφθη ἀργά. **Ὁμαῖς Φιγουράκης** Ἡράκλειον. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Σὺς ἀπαντοῦμε καὶ δι' ἐπιστολῆς μας. **Μήτσον Μον** τέλλον. Ἐλήφθη ἀργά. στὸ ἐπόμενο.

Λόγω πληθώρας βλῆς αἱ ἀπαντήσεις στὸ ἐπόμενο.

«ΠΗΓΑΣΟΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντής: **Γ. Ν. Ἀναστόπουλος**

Γ ρ α φ ε ῖ α

Ξενοδοχεῖον «Κνωσός» ἐναντι λουτρῶν

Σ υ ν δ ρ ο μ α ἰ

Ἐσωτερικὸς ἐτήσιος δραχμαὶ 60

» ἑξάμηνος » 30

Ἀμερικῆς ἐτήσιος δολλάρια 2

» ἑξάμηνος » 1

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐμβίσματα πρὸς τὸν Διευθυντὴν

Τὴν ἀλλοτρίαν ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ ἀποδοτικὴν
κατασκευασμένην ἐκ τῆς ἀποδοτικῆς

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΠΡΩΤΗ

ΠΡΩΤΗ

ΠΡΩΤΗ

ΠΡΩΤΗ

ΠΡΩΤΗ

ΠΡΩΤΗ

ΠΡΩΤΗ

ΠΡΩΤΗ

ΠΡΩΤΗ

Τὴν καλλυτέρα τάξι τῶν Χανίων
συγκεντρώνει μόνον τὸ Καφφεζαχαροπλαστεῖον

Η Α Υ Ρ Α

Συνοικία Μπόλαρη

Ἀθηναϊκόν

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΤΕΙΟΝ

ΕΜ. ΤΣΟΥΤΚΑΡΑ ΚΗ

Παραπλεύρως

Νέας Ἀγορᾶς

Π Η Γ Α Σ Ο Σ

Ἀπαραίτητος Σύντροφος

Γιὰ κάθε

οἰκογένειαν

Μεγάλη
παρακαταθήκη
δερμάτων

Μ. ΤΣΕΡΚΑΚΗ

(Στιβανάδικα)

Χανίων

Προτιμήσατε

Τὸ οἰκογενειακὸν καὶ ἐξοχικὸν

ΣΤΑΜ. ΜΠΟΛΑΡΗ

Συνοικία Μπόλαρη

Δεσποινίδες καὶ κυρίες

ἐπισκεφθῆτε τὸ μονοστράδιον

τῆς δος ΕΛ. ΔΡΟΥΔΑΚΗ

(Μακρὸ Στενὸ — Ρέθυμνον)

Ἐνδύει μὲ γούστο

Βαφεῖον

ΝΙΚ. ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ

Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ